

Νίκος Κόγιας

Γυναίκα και ζωή
(Συμπληρωματικό)

εξαιρετικά αποδοτική σε ένα πρωτόγονο και σκληρό περιβάλλον. Όπου η ταχύτητα και η μυϊκή δύναμη-αυξάνουν περισσότερο με την επίθεση-μετρούσε περισσότερο από την λογική-η οποία ως ένα βαθμό αναστέλει την επιθετικότητα.

Σήμερα δεν είναι πιά αποδοτική και ούτε την χρησιμοποιεί ο Άνθρωπος παρά την τεράστια προσπάθεια σε μέσα και χρόνο που καταβάλλεται εξ απαλων ονύχων να και διδάσκεται σε όλες της μορφές η επιθετικότητα μέσα σε ένα καταπιεστικό προκατασκευασμένο περιβάλλον.

Αν υπήρχε η επιθετικότητα και ο ανταγωνισμός όπως τον εννοούν αυτοί θα πρέπει με βεβαιότητα να πουμε πιά πως αν η πλειοψηφία των Ανθρώπων, προς χάριν της επιβίωσης του Είδους, δεν έκανε την μεγάλη. Την τεράστια θυσία να λειτουργήσουν την λογική και στην ανάγκη να υποκύψουν σε ορισμένα κρίσιμα για την διατήρηση του Είδους. Οι κατά αυτόν τρόπο σκεπτόμενοι μπαμπούνοι, για ιδιοκτησία πρώτα και περιουσία μετά, θα το είχαν εξολοθρέψει. Το ίδιο θα συνέβαινε αν δεχόμασταν και την θεωρία της επίκτητης επιθετικότητας όπως την εννοούν οι διάφοροι Μέτρ θα είχαμε το ίδιο αποτέλεσμα. Και θα το είχαμε γιατί οι Άνθρωποι αυτοί με τον τρόπο που λειτούργησαν έκτοτε την κοινωνία των Ανθρώπων απόδειξαν ότι δεν είναι μόνο απλώς εμποτισμένοι απο το δηλητήριο των Νόμων του συστήματος : Το Κέρδος, την συγκέντρωση και την συγκεντρωποίηση, δεν είναι μόνο επιθετικοί αλλά και δολοφόνοι στην ψυχή και τα συναισθήματα. Προκειμένου δε, να δικαιολογήσουν την τέτοια τους συμπεριφορά, ψάχνουν και βρίσκουν δήθεν "επιστήμονες" που θα τους δώσουν το πολυπόθητο άλλοθι-συγχωροχάρτι για τους Ωκεανούς το Αίμα που έχυσαν στον Βωμό του Κέρδους. Και ενώ ψάχνουν για "επιστήμονες και "φιλοσόφους" που θα τους βοηθούσαν σε αυτό το καταχθόνιο έργο τους, πρακτικά η μετατρέποντας την πραγματικότητα και την αλήθεια σε καλλικατούρα. Πετώνε στην Πυρά η υποχρεώνουν στην σιωπή και την αφάνεια ή και την κοινωνική "κατακραυγή" Επιστήμονες, Φιλοσόφους και συγγράμματα, που δεν δέχονται να συνεργαστούν ή τους μπαίνουν έστω και κατ ελάχιστο στο απάνθρωπο έργο τους.

Η επιθετικότητα απο την μελέτη των ελαχίστων υλικών και γραπτών Μνημεών- στοιχείων, που Ξέφυγαν απο την καταστροφική μανία των "ειδικο-επιστημών" επιβεβαιώνει

την άποψη ότι πρωτοεμφανίστηκε όταν άρχισε η αρπαγή και

η ληστεία απο τα άτομα του του κοινωνικού πλούτου, προκειμένου να διαμορφωθεί η ιδιοκτησία. Όταν έκαναν εκείνα τα φοβερά πράγματα, που δεν τα χωράει ο Ανθρώπινος Νούς. Που και σήμερα συνεχίζονται καλυμμένα κάτω απο αποφάσεις και Νόμους, κομμένους και ραμμένους στα μέτρα τους και τις ακώρεστες ορέξεις

Τότε πρωτοεμφανίστηκε και συνεχίστηκε με την συστηματική καλλιέργεια και ανάπτυξη της αχώρταξης φιλοδοξίας και την φλογερή "φροντίδα" για την αύξηση της Περιουσίας. Και επειδή ο ανταγωνισμός λειτουργεί κατά κύριο λόγο αμάμεσα στους ιδιοκτήτες και προκειμένου να δικαιολογήσουν την δική τους ιδιόμορφη επιθετικότητα, που προήλθε απο την λειτουργία των Νόμων του συστήματος -ανταγωνισμός- και κρίνοντας απο τον εαυτό τους, νομίζουν οτι άλλοι οι Άνθρωποι λειτουργούν ανταγωνιστικά και επιθετικά όπως αυτοί και το επιθετικό σύστημα Ζωής που δημιούργησαν. *Η Γη ειπώθη οτι τίν εστι -*

Αναμφισβήτητα το θέμα επιθετικότητα στο Ανθρώπινο Ειδος που ενώ δεν έχει τα όργανα που προύποθέτη η Πράξη της επίθεσης και ωστόσο οι διάφοροι Μέτρ οχι μόνο του καταλογίζουν, αλλά διαβεβαιώνουν οτι ο Άνθρωπος είναι επιθετικό ζώο -επικαλούνται πράξεις και ενέργειες Ανθρώπων που δικαιώνουν την άποψη τους- είναι φύση και θέση επιθετικό ζώο. Είναι φύση και θέση "φονιάς".

Είναι γεγονός οτι πράγματι οι ενέργειες αυτές που εκαλούνται οι Μέτρ προκειμένου να πείσουν συμβαίνουν και αυτές οι φωνές ακόμα. Ομως παρά το γεγονός οτι πράγματι γίνονται πράξεις ασυμβίβαστες με την Ανθρώπινη ιδιότητα και αυτοί οι φωνές ακόμα δεν σημαίνει οτι οι ενέργειες αυτές είναι άρηκτα και αναπόσπαστα συνδεδεμένες με την φύση του. Οτι είναι ένστιχτο που προύποθέτει ιανοποίηση όπως η πείνα, η δίψα, το Σέξ κλπ.

Η έκταση, η μορφή και το μέγεθος του εγκλήματος που διαπράττουν σε βάρος της Ανθρωπότητας, όσοι ανεύθυνα και χωρίς ντροπή, χρησιμοποιώντας την ιδιότητα του "Επιστήμονα" διατυπώνοντας απόψεις και θεωρίες, που οχι μόνο δεν ανταποκρίνονται στην φύση του Ανθρώπου, αλλά είναι εντελώς αντίθετες και καταστροφικές. Απόψεις και θεωρίες που και η εν μέρει εφαρμογή τους απο το σύστημα στοίχισε ποτάμια Ανθρώπινο Αίμα.

- Δεξιά γηρα τω και ισχυρίζονται οτι υπάρχει δώσ εδου οι ιδιοι ογο τρω τή απειρά με κτθν

Και επειδή οχι μόνο τις διατυπώνουν αλλά έχουν την απαίτηση να τις δεχτούμε και σαν σωστές και να τις εφαρμόσουμε για το καλό της "Ανθρωπότητας".

"Αποδεχόμενοι" έστω προς στιγμήν, αυτές τις καταστροφικές θεωρίες, θα ρωτήσουμε αυτούς τους "ειδικούς" και μεγάλους "επιστήμονες". Πως κατάρφησε να υπάρχει ακόμα σήμερα το Ανθρώπινο Είδος, αφού οι θεωρίες τους, είναι θεωρίες αλληλοεξόντωσης του Είδους; Είναι αυτό που λέει ο λαός "ο θάνατός σου η Ζωή μου"; Είναι αυτό που αποκαλούμε Νόμο της Ζούγκλας. Και επειδή ενδέχεται να υπάρχει κάποια σύγχυση τι εννοούμε με τον όρο: Νόμος της Ζούγκλας και πως ακριβώς λειτουργεί αυτός ο Νόμος πρέπει να υποθεί ότι πράγματι ο Νόμος αυτός εκφράζει την Βιολογική αλυσίδα της Ζωής στην Ζωϊκό έμβιο κόσμο της Ζουγκλας. Είναι ένας Νόμος φυσικός και σαν νόμος φυσικός εφαρμόζει την Βιολογική αλυσίδα: Τα σαρκοφάγα ζώα τρώνε τα χορτοφάγα. Και τα σαρκοφάγα εφαρμόζουν Νομοτελειακά την δική τους Βιολογική αλυσίδα. Σε καμιά όμως περίπτωση και για κανέναν λόγο το κάθε είδος δεν σπαταλά το δικό του αίμα, όπως συμβαίνει λόγω συστήματος με το Ανθρώπινο Είδος.

Όσον αφορά την παρομείωση ότι το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό είναι και αυτή μια εφεύρεση αυτών των "επιστημών", όπως έντεχνη είναι και η παρομείωση της αλληλοεξόντωσης και η αλληλοσφαγής μέσα στο Ανθρώπινο Είδος με τον Νόμο της Ζουγκλας που είναι ένας φυσικός και η τέτοια εφαρμογή του συμβάλλει στην διατήρηση των ειδών και όχι στην αυτοκαταστροφή του Είδους. Κανένα, μα κανένα απολύτως μικρό ζώο, δεν κινδυνεύει από το μεγάλο του ίδιου είδους. Ούτε στην Ξηρά ούτε στην θάλασσα. Οχι μόνο δεν κινδυνεύει, αλλά προστατεύεται με χίλους δυο τρόπους και με αυτήν την Ζωή ακόμα του μεγάλου.

Αν πράγματι οι θεωρίες και οι παρομειώσεις αυτές περιείχαν έστω και κόκκο αλήθειας, δεν θα μας χρειαζόνταν τα όπλα στην αρχή, τα κανόνια και τα σπαθιά αργότερα για να αλληλοεξοντωθούμε. Θα μας αρκούσαν τα κακά και Αιμοδιψή ένστικτα που έχουμε και ούτε οι Ατομικές, Υδρογονικές και βόμβες Νετρονίου θα μας χρειαστούν. Μας αρκούν αυτές οι κακώργες και εκκριτικές δυνάμεις που φωλιάζουν μέσα μας κατά τους απολογητές και υμνητές που συστήματος ιδιοκτησίας παλιότερα και

της περιουσίας τώρα.

Οι Άνθρωποι αυτοί στην προσπάθεια τους να εξασφαλίσουν κάποιο άλοθι στην ολιγαρχία του πλούτου σκόπιμα παραβλέπουν το γεγονός ότι όχι μόνο τον "Φονιά" αλλά και τον κλέφτη, τον ψέφτη και τον διαφθορέα, δεν

τους βρίσκει έτοιμους το σύστημα όπως ισχυρίζονται οι "μεγάλοι μελετητές" Τους κατασκευάζει με ένα τεράστιο κόστος σε χρήμα, κόπο και χρόνο.

Οι ιδιότητες αυτές, που οι "κύριοι" αυτοί αποδίδουν στον Ανθρώπο, δεν τις είχε πριν από το καθεστώς ιδιοκτησίας. Στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης δεν συνέτρεχαν οι αντικειμενικοί λόγοι να καταφύγει ο Ανθρώπος στην αρπαγή, την ληστεία και την απάτη. Πολυ περισσότερο να κάνει φόνο. Οι ιδιότητες αυτές και πολλές άλλες σε ο,τι αφορά τον χαρακτήρα και την συμπεριφορά του είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με τους τρεις βασικούς, κύριους και αποφασιστικούς Νόμους πάνω στους οποίους στηρίζεται το καθεστώς της ιδιοκτησία-περιουσία. Ο Νόμος του Κέρδους-κλοπής, απάτες, ληστείες και φόνους ανάμεσα σε μεμονωμένους Ανθρώπου στην αρχή και σε μικρές ομάδες αργότερα. Ο Νόμος Της συγκέντρωσης που επέκτεινε και πολλαπλασίασε τις ενέργειες αυτές ανάμεσα σε μεγαλύτερα μεξέθη Ανθρώπων και χώρου. Και ο Νόμος της συγκεντροποίησης που στην συνέχεια αγκαλιάσε στα πλοκάμια τους ολόκληρη την Ανθρωπότητα.

Και οι τρεις αυτοί Νόμοι για να μπορέσουν να λειτουργήσουν σωστά και να δώσουν τα αναμενόμενα αποτελέσματα, έπρεπε πριν από όλα και πρώτα από όλα να καταστρέψουν και να εξαφανίσουν ο,τι είχε σχέση ή θα θύμιζε την προηγούμενη ανέμελη, και γιατί όχι και χαρούμενη ζωή. Και ήταν ανέμελη, χαρούμενη και ειρηνική αφού ήταν φυσική. Αν λοιπόν δεν καταστρέφονταν όλες αυτές οι θύμισες του κινήτρου που εχε σαν βάση την προσφορά και την άμυλλα. Τους δυο βασικούς Νόμους πάνω στους οποίους στηρίζονταν η κοινοκτημοσύνη στα μέσα παραγωγής. Οι Νόμοι που συντάνιζάν και συνταύτιζαν, τις ατομικές και μεμονωμένες προσβάθειες, σε κοινώ σκοπό και δράση. Και μέσω αυτής της κοινής προσπάθειας πραγματοποίησε το Ανθρώπινο είδος τα τεράστια και ανεπανάληπτα Αλματα προς τα εμπρός. Με αποκορύφωμα το Νοητικό Αλμα. Δεδομένα που έδωσαν την δυνατότητα στον

Ανθρώπο να καταλάβει ότι δεν χρειάζεται κατ ανάγκη να δαγκώσει κάποιον για να τον υποχρεώσει να σε προσέξει.

Αν λοιπόν δεν εξαφάνισε από πρόσωπου Γης τα υλικά και γραπτά Μνημεία. Αν δεν σκότωνε τις θύμισες που είχε ο Ανθρώπος μέσα του σε ο,τι αφορά την προηγούμενη Ανθρώπινη Ζωή του και κυρίως αν δεν σκότωνε τον ίδιο

τον Ανθρώπο, δεν μπορούσαν να εφαρμοστούν οι νέοι Νόμοι. Να λειτουργήσει το Νέο σύστημα Ζωής. Όσον αφορά τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν για τον σκοπό αυτό είναι λίγο πολύ σε όλους μας γνωστά. Και ας μην μας πούν οι διάφοροι Μέτρ, πως και αυτοί δεν είναι στρατευμένοι και ακριβοπληρωμένοι για τον ίδιο σκοπό.

Εκείνο που δεν μπόρεσαν να καταλάβουν η ολιγαρχία του πλούτου και οι διάφοροι Μέτρ, είναι ότι η προσπάθεια αρκετών χιλιάδων χρόνων της ολιγαρχίας και ο υπέρμετρος ζήλος όλων συλλίβδην παρακαθήμενων εν γνώσει ή εν αγνοία δεν στάθηκε ικανή να ξεριζώσει τις ηθικές, πνευματικές και κοινωνικές αξίες. Αξίες παραγόμενες απο την φύση του Ανθρώπου ενσωματωμένες στην Ζωή που τον εκφράζει. Αξίες και αρχές. Δομές και θεσμούς που όχι μόνο επιβεβαιώνουν, ότι η φύση και ψυχοσύνθεση του Ανθρώπου, βρίσκουν την έκφρασή τους στον Ηθονιστικό και όχι στον ανταγωνιστικό τρόπο Ζωής. Αξίες και αρετές που είχε κατορθώσει να αναδείξει και να ενστερνηστεί καθοδηγούμενος απο την ίδια την φύση του ο Ανθρώπος στο μακράινο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, όχι μόνο δεν τις εξάλλειψε τις αξίες αυτές, αλλά ούτε και ελάχιστα μπόρεσε να τις κάμψει ή να τις αναστέλει έστω. Παρα το γεγονός ότι πέρασε τους φορείς τους δια πυρός και σιδήρου. Για αυτό και υποχρεώθηκε να κάνει εκείνους τους μηχανισμούς Βίας, τρομοκρατίας και εγκλήματος, προκειμένου να τις συγκρατήσει-καταχωνιάσει την διάδοση και την δράση τους.

Το σύστημα όμως δεν αρκέστηκε στους μηχανισμούς Βίας, καταστολής και επίθεσης. Δημιούργησε για τον σκοπό αυτό και διάφορους ιδεολογικούς μηχανισμούς. Με πρώτο και καλύτερο την θρησκεία. Αυτον τον ιδεολογικό μηχανισμό που έργο και λόγω ύπαρξης έχει να ελαχιστοποιήσει. Συρρικνώσει και αφυδατώσει την Ζωή απο το Ανθρώπινο περιεχόμενό της. Αν έργο και σκοπό τους οι

θρησκείες-γενικά-δεν είχαν να μετατρέψει την Ζωή του Ανθρώπου, σε Καλλικατούρα και τον ίδιο τον Ανθρώπο στο Ψευδέπιγραφο του δεν θα συνέτρεχε ο λόγος να υπάρχουν. Να μεταβάλλει το Ανθρώπινο ΟΝ απο ελεύθερο πρόσωπο σε κατευθυνόμενο και ελεγχόμενο αντικείμενο. Σε που το ήθελε και ένα Φιλοσοφικό ρεύμα αργότερα με πρωτεργάτη τον Αριστοτέλη: Αφωνο Εργαλείο.

Το σύστημα ιδιοκτησίας πρώτα και της περιουσίας αργότερα, δεν θα τον χρειαζόταν. Επειδή ακριβώς του ήταν

παραίτητος ένας τέτοιος μηχανισμός. Γι αυτό και δίπλα τους τόσους άλλους μηχανισμούς δημιούργησε και αυτών τον ιδεολογικό μηχανισμό που Ναρκώνει και συνέχεια σκοτώνει την θέληση του Ανθρώπου να δράσει ενάντια στην αδικία, την στέρηση και την πείνα. Την μακρόχρονη, απάνθρωπη και εξαντλητική δουλεία. Την κάθε μορφή εξάρτησης και εκμετάλλευσης. Αυτών τον ιδεολογικό κυματοθραύστη της συμπυκνωμένης εξέγερσης του Ανθρώπου για την Απάνθρωπη μεταχείριση. Αυτών τον Εκτονωτή της αγανάκτησης για την σημερινή του κατάντια. Αυτών τον πρωτομόστορα της εξαπάτησης του σε ο,τι αφορά την προέλευση και τον προορισμό του Ανθρώπου. Αυτός ο ενσυνείδητος Διαφθορέας της φύσης και της συνείδησης του Ανθρώπου. Αυτός που με βασική εργαλεία την στέρηση. Την δυστυχία και την απανθρωπιά που παράγει-επιβάλλει το σύστημα στην Γυναίκα και κυρίως σ αυτήν και στον ανιδιοκτήτη Άνδρα, μπορεί και ξέρει να μανουβράρει, να χαλιναγωγεί και να διοχετεύει τον εσωτερικό δυναμισμό του Ανθρώπου σε αντιπαράθεση με τον ίδιο τον Εαυτό του. Να του δημιουργεί αδιέξοδα. Ασάφιας και ανασφάλεια. Να του αποδυναμώνει την θέληση για Ζωή.

Αυτός ο κατ'εξοχήν ραφινάτος ιδεολογικός μηχανισμός που ενώ μεταφέρει όλα τα δεινά. Την στέρηση και την δυστυχία που προξενεί-επιβάλλει το σύστημα στον Άνθρωπο, στον "θεό" ενώ παράλληλα παρηγορεί τον Άνθρωπο, με τις Ανθρώπινες αρετές και αξίες που υιοθέτησε από το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής.

Αυτών τον αδώσταχτο ιδεολογικό μηχανισμό που απαγόρευσε στον Άνθρωπο, την Γνώση. Που για να γίνει Άρεστος στο σύστημα: Σκότωσε πρώτος τον Άδερφό-Άβελ. Που θυσίασε-Άβραάμ-το Παιδί του, και περιέργασε με τα πιά Σεξικά λώγια τις στρογγυλές της Γυναίκας, δεν μπορεί παρά να είναι το πρότυπο της συμπεριφοράς του

συστήματος προς τον Άνθρωπο.

Βεβαία η θρησκεία η οποία θρησκεία, δεν διαμορφώθηκαν αμέσως και από την αρχή, σταθερές, ραφινάτες σαν αυτές που έχουμε σήμερα. Από το πέραςμα όμως της κοινωνίας στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, λειτούργησαν και εξακολουθούν να λειτουργούν προς δύο βασικές κατεύθυνσεις: Να μετατρέψουν τον Άνθρωπο, σε Άφωνο, εργαλείο-αντικείμενο-που έλεγε ο Αριστοτέλης, που όχι απλώς το χρησιμοποιούν, αλλά και το κακοποιούν, και σε συνέχεια να τον πείσουν να δέχεται διαμαρτήρητα αυτήν την μεταχείριση.

Αντί λοιπόν οι "ειδικοί" αυτοί Μέτρ, να δεχθούν την θλιβερή διαπίστωση, ότι ο Άνθρωπος στο σύστημα αυτό Ζωής και κοινωνικής παραγωγής, δεν έχουν περιθώρια συμμετοχής και επιλογής. Οτι τους δίνεται μία και μόνη εκλογή. Εκλογή της υποταγής, που είναι τόσο όμως φορτωμένη με υποχρεώσεις και καθήκοντα, που η εκπλήρωση τους όχι μόνο δεν αφήνει περιθώρια Ζωής, αλλά ουσιαστικά αργά και σταθερά την σκοτώνει η μακρόχρονη και εντατική Δουλεία. Η σκληρή και δύσκολη Δουλεία που το αποτέλεσμα της θα το πάρει κάποιος άλλος και όχι ο ίδιος. Και όμως δεν επιτίθεται, όπως ισχυρίζονται οι οι διάφοροι καλοπληρωμένοι Μέτρ.

Επειδή έκτος από τους στρατευμένους, υπάρχουν ενδεχομένως και αυτοί που από λάθος εκτίμηση καταλήγουν σε παρόμοια με τους στρατευμένους συμπεράσματα. Αυτούς θα μπορούσε να τους ρωτήσει κανείς μήπως παραξηγούν αυτά που λέμε αυτοάμυνα. Και που και η δικαιοσύνη των ιδιοκτητών παραδέχονται τω εν αμύνει βρισκόμενος. Το δικαίωμα στην Ζωή, που είναι Μια μικρή και λίγη. Μα και ανεπανόληπτη ή μήπως κώνουν σύγκλιση με το ένστιχτο της Αυτοσυντήρησης. Μα αυτό είναι ένστιχτο και σαν θείλει ικανοποίηση. Όπως ένστιχτο είναι και η πείνα, η δίψα και το γεννητήριο που και αυτά σαν ένστιχτα απαιτούν ικανοποίηση.

Ποιάς Άνθρωπος δεν έννωσε να πλαταγίζει η γλώσσα του και ολόκληρο το Είναι του από ευχαρίστηση τρωγώντας ένα ευχριστο και πλούσιο γεύμα ή την σύγκορμη ανατριχίλα όταν γλυτώσει την Ζωή του από μία απειλή ή απέφυγε κάποιον έστω μικρό κίνδυνο; Η ποιός δεν ξέρει την ευφορία ικανοποίησης, που νοιώθει και απολαμβάνει ο Άνθρωπος την ώρα του Σέξ; Συνεπώς το ερώτημα που μπαίνει

είναι : Ποιά ικανοποίηση και ολοκλήρωση μπορούν να επικαλεστούν οι κύριοι αυτοί, προκειμένου να στηρίξουν πρώτα. Και να αποδείξουν στην συνέχεια οτι πράγματι η επιθετικότητα είναι όπως ισχυρίζονται σύμφυτη με τον Άνθρωπο. Οτι είναι μέσα στην Φύση του Άνθρωπου, όπως είναι το ένστιχτο της αυτοσυντήρησης, το ερωτικό. Η πείνα και η δίψα.

Αν δεχθούμε πως ο Άνθρωπος, Ζεί και κινείται μέσα σ έναν κόσμο αντικειμενικά -αισθητά. Και αν δεχτούμε πως ο αντικειμενικός αυτός κόσμος αντανακλάται και Δομή-διαμορφώνει το Ανθρώπινο και το κοινωνικό του ΕΙΝΑΙ. Τότε θα πρέπει να δεχθούμε και να παραδεχθούμε οτι ο Άνθρωπος, στην πρακτική του δράση έχει μπροστά του

αυτών τον αντικειμενικό-πραγματικό κόσμο. Εξαρτάται από αυτόν και αυτός σε τελευταία ανάλυση καθορίζει την δράση του.

Κατά τον ίδιο τρόπο η καθημερινή πείρα της Ζωής. Η πρακτική έκφραση της Ζωής Η παραγωγική δράση στη δουλειά. Η αλληλεξάρτηση της Ζωής των Ανθρώπων. Οι Θεσμοί και οι Δομές με τις οποίες λειτουργεί η κοινωνία μέσα στην οποία Ζεί. Και κυρίως οι σχέσεις παραγωγής με τις παραγωγικές δυνάμεις και ο τρόπος διανομής. Αν δηλαδή το αποτέλεσμα-προϊόντα-που παράγεται από κοινού το σύνολο της κοινωνίας των Ανθρώπων, το πήρε το σύνολο των Ανθρώπων που συμμετείχε στην παραγωγική διαδικασία, ανάλογα ο καθένας με το μέγεθος και την ποιότητα της προσφερόμενης εργασίας ή δουλειάς ή το σύνολο σχεδόν των Δημιουργών του προϊόντος πήρε σαν αντίτιμο-μέρισμα-ένα πολύ μικρότερο σε αξία από την πραγματική αξία του παραγόμενου προϊόντος και το υπόλοιπο. Το μεγαλύτερο μέρος από το προϊόν που παράγεται το σύνολο της κοινωνίας των Ανθρώπων το πήρε ένα μικρός, ελάχιστος αριθμός Ανθρώπων. Αυτοί που έχουν στην κατοχή τους τα μέσα παραγωγής.

Τα δεδομένα αυτά και πολλά άλλα από τα οποία εξαρτάται η ποιότητα και το μέγεθος της Ζωής και οι ανθρώπινες σχέσεις, διαμορφώνουν συμπεριφορές και καταστάσεις σε αντιλήψεις και πιστεύω για την Ζωή και μορφοποιούν-συνθέτουν τις ηθικές και πνευματικές αξίες του Ανθρώπου. Και περί του Δικαίου Αίσθημα για τον τρόπο που λειτουργεί η συγκεκριμένη κοινωνία.

Ετσι ο Άνθρωπος από την εποχή που κατάρρωσε να βγει

από το βασίλειο του Ψώου και ζώντας εκατομμύρια χρόνια χωρίς ίχνος ιδιοκτησίας και για εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια με καθεστώς κοινοκτημοσύνης στα-εργαλεία εργασίας-μέσα παραγωγής διαμόρφωσε. Δόμηση, βίωση και αφομοίωση ηθικές και Πνευματικές Αξίες και Αρετές και ένα περί Δικαίου Αίσθημα, που όχι μόνο δεν θα τις αποχωριστεί ποτέ, αλλά και αν ακόμα ολόκληρο το ιδιοκτησιακό-περιουσιακό σύστημα Ζωής μετατραπεί σε μηχανισμούς Βίας, τρομοκρατίας, διαφθοράς και εγκλήματος, δεν θα μπορέσει ούτε να τις κάψει-αναστύλη πάσο μάλλον να τις εξαλείψει. Και δεν θα μπορέσει να τις εξαλείψει γιατί ενδύμηχα. Στο Βάθος του ΕΙΝΑΙ του Ξέρει ότι αν κατορθώσει να βγει από το βασίλειο του Ψώου. Το κατάρρωσε χάρις και στηριγμένος σε αυτές τις Ανθρώπινες αξίες. Ξέρει ακόμα ότι αν εξακολουθεί να υπάρχει στην

Ζωή ακόμα το Ανθρώπινο είδος το οφείλει στο γεγονός ότι μπόρεσε να δομήσει και βιώσει αυτές τις αναλοίωτες και ανεξίτηλες αξίες. Ξερεί ότι έπρεπε να αγωνιστεί με νύχια και με δόντια να κρατήσει ζωντανές τις αναμνήσεις της Ανθρώπινης Ζωής και αδιαπραγμάτευτη την καθοριστική σημασία τους για την διατήρηση του Ανθρώπινου είδους. Ένω παράλληλα να οπλιστεί με την ανάλογη δύναμη, θάρρος και υπομονή προκειμένου να αντέξει την σκληρότητα και την Απανθρωπιά του συστήματος ιδιοκτησίας πρώτα και της περιουσίας αργότερα.

Πρέπει να κάνει την θυσία αυτή για να υπάρχει η συνέχεια την στιγμή που γνωρίζει ότι οι Νομοί-Κέρδος, συγκέντρωση και συγκεντρωποίηση-πάνω στους οποίους στηρίζεται και λειτουργεί αποτελούν την εκρικτική υλη στα θεμέλια του Ανθρώπινου γένους, που αν δεν διατηρηθούν σε όλο τους το μεγαλείο οι αξίες αυτές και δεν γίνουν και οι ανάλογες κατά καιρούς υποχωρήσεις, μα και η έντονη προβολή τους οι κίνδυνοι ήταν και παραμένουν μεγάλοι. Τοπικοί και παγκόσμιοι πόλεμοι κότεργα και εκτελεστικά αποσπάσματα. Πυρηνικές, υδρογονικές και άλλων των ειδών όπλα και μηχανές καταστροφής το απειλούσαν και εξακολουθούν να το απειλούν. Να μην ξεχάσει ποτέ και για τίποτε ότι οι αξίες αυτές αποτελούν την Ανθρώπινη ταυτότητα του. Οτι έζησε με αυτές. Ζεί με αυτές και θα συνεχίσει να με αυτές.

Ημάστε όλοι μάρτυρες και η ιστορία παρ' όλο που

γράφτηκε απο τους ίδιους ή απο τους εκπροσώπους του συστήματος. Έχει μύρια τέτοια παραδείγματα, που επιβεβαιώνουν πως οι Άνθρωποι, σε ολόκληρη την χρονική διάρκεια την ύπαρξης του συστήματος αυτού και σε όλα τα γεωγραφικά μήκη και πλάτη του πλανήτη, δεν έπαψαν και με θυσία την ίδια την Ζωή τους να παλεύουν, με σκοπό και στόχο να δημιουργήσουν τους άρους και τις προϋποθέσεις εκείνες, που θα τους επιτρέψει να επαναλειτουργήσουν οι ακατάλυτες αυτές Αξίες και να επανέλθει η Ζωή της κοινωνίας των Ανθρώπων στην αρχική της κοίτη: Στο Ηδονιστικό-Σοσιαλιστικό σύστημα Ζωής.

Η ηδονιστική κοινωνία, είναι η κοινωνία, που στηρίζεται στην συμμετοχική ιδιοκτησία του πλανήτη και συνιδιοκτησία των φυσικών αγαθών του πλανήτη. Στην συνιδιοκτησία των μέσων παραγωγής. Είναι το κοινωνικό σύστημα, που έχει σαν Αξονα Ζωής και λειτουργίας του την εργασία και όχι την ιδιοκτησία. Είναι το σύστημα στο

οποίο το σύνολο των Ανθρώπων που την αποτελούν εργάζονται. Παράγουν έργο και δεν εκτελούν εντολές όπως συμβαίνει στο σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Που στηρίζεται στην κοινωνική συμμετοχή και την Αυτοδιαχείριση του κοινωνικά παραγομένου και φυσικού πλούτου. Στην ισοτιμία των δυο φύλων και την ισοτιμία σε ό,τι αφορά την συμμετοχή και την κατανομή του.

Ενώ αντίθετα η ανταγωνιστική κοινωνία είναι η κοινωνία, που στηρίζεται στην ατομική ιδιοκτησία-περιουσία του ενός, όχι μόνο των μέσων παραγωγής, αλλά και του πλανήτη.

Βέβαια αυτό και σαν σκέψη φαίνεται να είναι όχι απλώς παρατραβηγμένη, αλλά και παράλογη. Εξωφρενική. Και όμως από την στιγμή που η προσφορά μέσω της άμυλλας αντικαταστάθηκε με τον Νόμο του Κέρδους. Και αυτός και ανάγκη αποτέλεσε την υποδομή, για να εμφανιστεί και να λειτουργήσει ο Νόμος της συγκέντρωσης. Και σε συνέχεια και αυτός με την σειρά του, άνοιξε τον δρόμο, για την εμφάνιση και λειτουργία του Νόμου της συγκεντροποίησης. Με την εμφάνιση και λειτουργία και αυτού του Νόμου ολοκληρώθηκε η οικονομική υποδομή του συστήματος. Οπώς ήταν φυσικό την ίδια πορεία ολοκλήρωσης διέγραψαν και άλλοι οι ιδεολογικοί μηχανισμοί του, που αποτελούν αντανάκλαση

της οικονομικής βάσης. Οι θεωρητικές και θετικές Επιστήμες και κυρίως η Θρησκεία, που λόγω της πιά στενής και αρμονικής συνεργασίας με το σύστημά και τα πλουσιοπάροχα μέσα που της παραχωρεί μπόρεσε πρώτη να καταλάβει πως λειτουργούν οι τρεις βασικοί και καθοριστικής σημασίας Νόμοι του συστήματος και ότι τελικά οι Νόμοι αυτοί, αν τους αφήσουν να λειτουργήσουν ελεύθερα γρήγορα ο Πλανήτης θα γίνει ιδιοκτησία-περιουσία του ενός.

Σαν στυλοβάτης και πλησιέστερος συνεργάτης του συστήματος η Θρησκεία, από πολύ νωρίς άρχισε να διαμορφώνει στο επικοδόμημα εκείνες τις ιδεολογικές Δομές που όχι μόνο να είναι σε αρμονική συνεργασία με την βάση και τους Νόμους που θα λειτουργούσε μελλοντικά το σύστημα. Για να ανταποκριθεί στον σκοπό αυτό αμέσως μετά τον έστω κατά προσέγγιση προσδιορισμό του τρόπου λειτουργίας των Νόμων του ιδιοκτησίας στην αρχή να αντικαταστεί την πίστη-αυτοπεποίθηση του Ανθρώπου προς τον εαυτό του με κάποια άλλη "δύναμη" έξω από τον εαυτό

του. Μια "δύναμη" μεγαλύτερη από την δική του. Την "δύναμη" αυτή αργότερα την ενσωμάτωσε σε κάποιο Ξόανο.

Το Ξόανο μπήκε στην Ζωή του Ανθρώπου, αμέσως μετά την εμφάνιση και την λειτουργία του Νομού του Κέρδους και συμβολίζει τον ιδιοκτήτη. Βέβαια την εποχή εκείνη, όλοι οι Ανθρώποι, μην γνωρίζοντας πως θα λειτουργούσε ο Νόμος του Κέρδους πίστευαν πως θα γίνουν όλοι τους ιδιοκτήτες. Για αυτό και καθένας εκανε το δικό του Ξόανο-ιδιοκτήτη το οποίο και άρχισε να το προσκυνάει. Με την πάροδο του χρόνου, την πληρέστερη και εντατικότερη λειτουργία του κέρδους τα πράγματα άρχισαν να ξεκαθαρίζουν για το πόσοι και ποιοί θα γίνονταν και θα παρέμειναν ιδιοκτήτες.

Το Ξόανο-θεός ήταν ο προπομπός του ιδιοκτήτη, αλλά αποτέλεσε και μια πρόγευση για το πως πρέπει οι ανιδιοκτήτες πλέον να "σέβονται", να "εκτιμούν" και να προσκυνούν τον ιδιοκτήτη πρώτα και αφέντη αργότερα.

Όταν δημιουργήθηκαν οι προϋποθέσεις να κάνει την εμφάνιση και να λειτουργήσει ο Νόμος της συγκέντρωσης-το Μονοπώλειο-στην οικονομία. Βασιλεία στην κοινωνική δομή. Το Ξόανο που αντιπροσώπευε τον κάθε ιδιοκτήτη χωριστά. Αντικαταστάθηκε από την πολυθεία

μεν, αλλά σε μικρότερο αριθμό. Μεγαλύτερης όμως δύναμης και εμβέλεια. Αντίστοιχη με την δύναμη και την εμβέλεια του Μονοπώλειου. Αυτήν περίπου την εποχή, τα Ξόανα θεοί αλλάζουν μορφή. Από αόριστα και αφαιρεμένα σχήματα και μερμές περνούν συγκεκριμένα σχήματα και μορφή. Οι Νέοι θεοί έχουν σώματα Ανθρώπων και κεφάλια ζώων. Είναι όμως βεβαίως πως η ολοκλήρωση της λειτουργίας του Νόμου της συγκέντρωσης και την έναρξη λειτουργίας του Νόμου της συγκεντροποίησης αρχισάν να μπαίνουν οι βάσεις της εξανθρώπισης των θεών και η απαρχή της Μονοθείας. Του ενός θεού στον Ουρανό και ενός ιδιοκτήτη-περιουσιάρχη στην Γη. Αλλά και η γέννηση του Θεανθρώπου. Του Χριστού. Του αγνώστου μέχρι τότε θεού.

Στην Ελλάδα που την εποχή εκείνη οι ανατολικές επιδράσεις ήταν πολυάριθμες: Μεταλλουργία, γλυπτική, Αστική συγκέντρωση, γραφή κλπ. Ο συμβολικός αριθμός των Ξόανων είχε περιοριστεί τους δώδεκα. Οι δώδεκα θεοί του Ολύμπου, για να περιοριστούμε στον τότε γνωστό και πολιτισμένο Κόσμο. Στον κόσμο που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Στον ένα ή τον άλλο βαθμό, όχι μόνο

συμμετείχε, αλλά εξέφραζε σε μεγάλο βαθμό και σε τερμάστια έκταση την πορεία του κοινωνικού-οικονομικού γιγναισθε της κοινωνίας των Ανθρώπων.

Απο την προσεκτική μελέτη των ελαχίστων υλικών και γραπτών Μνημείων, εκείνη ακριβώς την εποχή έκανε την εμφάνιση του και ο Νόμος της συγκεντρωποίησης. Ενδείξη της εμφάνισης αυτού του Νόμου ήταν η περίφημη επιγραφή, που είχαν αναρτήσει οι Αθηναίοι στον "Άγνωστο Θεό" και επιβεβαίωση της λειτουργίας του ήταν Μακεδονική και η Βυζαντινή Αυτοκρατορία και αργότερα η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Την ίδια περίπου ιστορική εποχή εμφανίστηκαν και στους άλλους λαούς του κόσμου οι Αυτοκρατορίες: Συριακή, Αιγυπτιακή, Περσική, Κινεζική και άλλες Αυτοκρατορίες.

Βέβαια κανένας ιστορικός ή ερευνητής δεν μπορεί χωρίς να διατρέξει τον κίνδυνο να εκτεθεί να ισχυριστεί ότι την τάδε χρονολογία και σε αυτό ακριβώς το σημείο του Πλανήτη μεσολάβησε το άλφα ή το βήτα γεγονός. Λειτουργήσε αυτός ή εκείνος ο οικονομικός Νόμος. Αυτός ο κοινωνικός Θεσμός. Καθιερώθηκε αυτή η Ανθρώπινη Αξία. Αυτό το έθιμο. Εκείνη η ανακάλυψη κλπ

κλπ. Και δεν μπορεί γιατί πολλά. Τα περισσότερα απο αυτά τα κοσμοϊστορικής και καθοριστικής σημασίας για το Ανθρώπινο Είδος γεγονότα εμφανίστηκαν. Λειτουργήσαν και καθιερώθηκαν σε προϊστορικές εποχές και γεωγραφικά σημεία του πλανήτη, που ήταν αδύνατο να ερευνηθούν και να καταγραφούν αντικειμενικά ώσον αφορά τους λόγους που επέβαλαν τον ένα και όχι τον άλλο τρόπο σκέψης και δράσης του Ελεύθερου και Ανεξάρτητου τότε Ανθρώπου. Είναι ένα απο τα θέματα που περιμένει απάντηση.

Η προϊστορία αρχίζει με την εμφάνιση του Ανθρώπου στον πλανήτη και προσπαθεί να ερμηνεύσει τα άγραφα ίχνη της παρουσίας του πάνω σε αυτών και τις δραστηριότητες του. Μα και να τις ταξινομήσει κατά το δυνατόν χρονολογικά και Γεωτοπογραφικά.

Η ιστορία στηρίζεται σε γραπτές και λεπτομερείς μαρτυρίες και στοιχεία. Για γεγονότα που έλαβαν χώρα σε διαφορετικές εποχές και τόπους. Απο τα μέχρι τώρα στοιχεία επιβεβαιώνουν ότι δεν υπάρχει ταυτόχρονη μετάβαση από την προϊστορία στην ιστορία σχετικά με τις διάφορες χώρες και εποχές. Έτσι εκείνο που ξέρουμε σήμερα είναι ότι η ιστορία αρχίζει απο την Μεσοποταμία και την Αίγυπτο, με τους πρώτους Αιώνες της τρίτης

χιλιετηρίδας, πχ σε ορισμένα μέρη της Νότιας και κεντρικής Γερμανίας με τις κατακτήσεις απο τους Ρωμαίους, λίγο πριν απο την γέννηση του Χριστού. Ενώ σε μερικές περιοχές της Γης-Ν Αμερική, Αφρικανική Σούγκλα-η προϊστορία συνεχίζεται ακόμα.

Παρά τις διαφορετικές απόψεις ή και διαφωνίες ακόμα απο τα ελάχιστα στοιχεία που υπάρχουν και τον διαφορετικό τρόπο που η κάθε σχολή ή και μεμονωμένοι Επιστήμονες ερμηνεύσαν τα στοιχεία αυτά. Γεγονός παραμένει οτι κάπου ανάμεσα στα Ανθρωποειδή και τον Ανθρωπο. Τα Είδη αυτά που ανομόστηκαν Πρωτόθρωποι και Προχομίναι και ανήκουν στα τέλη της τριτογενούς περιόδου, έλκει την καταγωγή του.

Βέβαια ο τρόπος-όπως και τόπος-καταγωγής του Ανθρώπινου γένους, δεν είναι αισθητά, ορατά γνωστά. Το ίδιο άγνωστοι παραμένουν οι γεωγραφικοί χώροι και κυρίως οι λόγοι που επέβαλαν τα καθοριστικής σημασίας για την Ζωή του Ανθρώπινου γένους φαινόμενα όπως: Η κοινωνική συγκρότηση. Η Εργασία, οι Τέχνες, η Ιδιοκτησία,

οι Επιστήμες, η Θρησκεία και μια σειρά άλλα αποφασιστικής σημασίας φαινόμενα. Με δυό λόγια δεν έχουμε μια συνολική άποψη και μια συγκεκριμένη γνώση και αυτών ακόμα των ιστορικών γεγονότων-πράγματα απαραίτητα-σε κάθε Ανθρωπο. Μα ούτε και μιά αντικειμενική ερμηνεία έχουμε αυτών των φαινομένων. Που να εξηγεί τις αιτίες τους, την σημασία τους. Τις αλληλοεπιδράσεις τους και τις επιπτώσεις τους στο κοινωνικό γίγναισθε του Ανθρώπινου γένους. Δεδομένα που προσοφάσιζαν το διάβα της Ζωής του. Που άλλαζαν τόσο τον τρόπο και την ποιότητα της Ζωής του. Άλλο τόσο και τον ίδιο τον Ανθρωπό. Δεδομένα σταθμοί για την διαμόρφωση του Ανθρώπινου, κοινωνικού, ψυχοσωματικού και πνευματικού του Είναι.

Ετσι σε ο,τι αφορά τον τόπο καταγωγής του Ανθρώπινου γένους εξακολουθεί να μας είναι και σήμερα ακόμα άγνωστος. Το ίδιο άγνωστο παραμένει, που και πότε πρωτο-εμφανίστηκε και άρχισε να λειτουργεί ο θεσμός της ιδιοκτησίας. Η Εργασία η Θρησκεία κλπ.

Το γεγονός οτι όλα αυτά και πολλά άλλα καθοριστικής σημασίας δεδομένα μας είναι άγνωστα, βρίσκει προθυμους αρκετούς οπαδούς και στον χώρο της Επιστήμης που εναρμονίζονται και υποστηρίζουν τα όσα το σύστημα ιδιοκτησίας παλιά και της περιουσίας τώρα τους

υπαγορεύει η τους υποβάλλει, όπως πχ: Την προέλευση του Ανθρώπου από τον Θεό. Οτι την γυναίκα-το θηλυκό-το έπλασε ο Θεός, για να υπακούει και να υπηρετεί-το αρσενικό-τον άνδρα. Οτι είναι θέλημα Θεού να υπάρχουν πλούσιοι και φτωχοί. Και οτι σε τελευταία ανάλυση ο Ανθρώπος, δεν Ζεί για τον εαυτό του, αλλά για τον Θεό. Με αποκρύφωμα εκείνο το ανεκδιήγητο και ανεπανάληπτο σε απανθρωπιά δώγμα. Το περιβόητο "Πίστευστε και μην ερευνά". Δώγμα που όχι μόνο προϋποθέτει, αλλά επιβεβαιώνει οτι το σύστημα, για δικούς του λόγους, δεν επιτρέπει να γίνει αυτή η αντικειμενική έρευνα και καταγραφή. Ωστε ναρθούν στην επιφάνεια και στο Φως την δημοσιότητα για να πάψουμε να κλοθογυρίζουμε, σπαταλώντας χρόνο και χρήμα ψάχνοντας να πιάσουμε την Σκία μας.

Αν πράγματι το σύστημα κάνοντας την αυτολογοκρισία του. Δεν κατάστρεψε τα υλικά και τα γραπτά Μνημεία και άφησε να γίνει αυτή η αντικειμενική και σε βάθος έρευνα

και καταγραφή της προϊστορικής και ιστορικής πορείας του Ανθρώπινου γένους στον Πλανήτη Γη. Πολλά από τα δεινά που πέρασε και από αυτά που τον περιμένουν να περάσει θα τα είχε αποφύγει.

Ο σημερινός Ανθρώπος, μπορεί να έχει πιστοποιητικό γεννήσεως, διαβατήριο και ταυτότητα. Και να ισχυρίζεται οτι Ζεί. Όλλα αυτά όμως τα εκδίδει ένας από τους πολλούς μηχανισμούς του συστήματος. Ο Ιδιος δεν έχει πιστοποιητικό γεννήσεως και ούτε Ξέρει, που και πότε γεννήθηκε. Μπορεί να έχει ταυτότητα. Αυτήν όμως του την έδωσε ο μηχανισμός και ισχύει μόνο για αυτόν. Ο Ιδιος δεν έχει Ταυτότητα. Και δεν έχει γιατί δεν Ξέρει ούτε από που προέρχεται. Ούτε τι ήρθε να κάνει. Ούτε που πηγαίνει γυμνάζει. Η προϊστορία και η ιστορία που θα έδιναν την δική του. Την ανθρώπινη Ταυτότητα. Την Ταυτότητα που θα προσδιόριζε τον τρόπο και τον τόπο προέλευσης. Τον σκοπό για τον οποίο ήρθε σε αυτόν τον κόσμο. Καθώς και τον προορισμό του. Το σύστημα όχι μόνο δεν επιτρέπει, αλλά πήρε και εγκαίρως μάλιστα όλα εκείνα τα μέτρα καταστρέφοντας τα υλικά και γραπτά Μνημεία, που θα κάνουν δύσκολη και στο άμεσο ή και το απώτερο μέλλον την ανεύρεση της Ανθρώπινης Ταυτότητας.

Εκτός από το "πιστοποιητικό" και την "ταυτότητα", έχει και "διαβατήριο". Το Διαβατήριο αυτό όμως, ισχύει μόνο για εκεί που το σύστημα θα του επιτρέπει να πάει και όχι όπου θέλει αυτός. Το σύστημα για την δική του επιβίωση

εχει τις απογορεύσεις του. Εχει τα στεγανά του. Τα άδυτα των αδύτων. Εχει τους Ιερούς Χώρους. Τα Όσια και τα Ιερά. Για να μπεις εσύ. Ο σημερινός "άνθρωπος" σε αυτούς τους χώρους πρέπει πρώτα το αλφά της λέξης ανθρώπος να είναι κεφαλαίο. Να έχεις Δικό σου Πιστοποιητικό. Δική σου Ταυτότητα και Δικό σου Διαβατήριο. Εγγράφο που Πιστοποιούν. Διαβεβαιώνουν και Επιτρέπουν το Πέρασμα σε Όλους τους Χώρους, που Διαμορφώνεται η Ζωή του Ανθρώπου με Κεφαλαίο το Αλφα.

Χωρίς αυτά εισαι λαθρομετανάστης στον τόπο της καταγωγής σου. Εισαι Παρίας. Απόβλητος. Θερίθωρο. Κλοσάρ και ως ρίχνεις ποτάμια υδρώτα δουλεύοντας στην πιώ δύσκολη, σκληρή και βρώμικη δουλειά. Δεν ζεις. Επιβιώνεις. Σε κρατάνε στην Ζωή για να δουλεύεις. Να παράγεις τα υλικά και πνευματικά αγαθά που χρειάζονται να ζήσουν αυτοί που σου κατέστρεψαν τα έγγραφα. Που σου

χάλκευσά τις αλυσίδες που σου μιλούν απο την πρώτη μέρα της Ζωής σου για την άλλη Ζωή. Για τον θάνατο. Τον "παράδεισο". Την Αιώνια Ζωή.

Για να νουήσης Άνθρωπος και για να ζήσεις Ανθρώπινα πρέπει να έχεις αυτά τα χαρτιά. Και Άνθρωπέ μου δεν τα έχει. Οχι βέβαια γιατί δεν υπάρχουν. Υπάρχουν αλλά για λόγους ειδικούς και συγκεκριμένους πολλών απο αυτά το σύστημα τα κατέστρεψε και αυτά που υπάρχουν ακόμα δεν επιτρέπει να τα αναζητήσουν από τον φόβο να μην πέσουν σε χέρια βέβηλα, ανόσια και προδοτικά.

Το σύστημα ιδιοκτησίας-περιουσία για την επιβίωση του και με τον δικό του τρόπο έχει επιβάλει έναν συγκεντρωτικό, στείρο και τυφλό δογματισμό. Ενα δογματισμό που επιβάλει νεκρική σιωπή όχι μόνο στον απλό Άνθρωπο, αλλά και στην Επιστήμη, την Τέχνη και τον Λόγο.

Όμως παρά την σκληρότητα και τον τυφλό δογματισμό του συστήματος. Οι φωτισμένοι Άνθρωποι. Φιλόσοφοι, Επιστήμονες και απλοί Άνθρωποι, ακόμα αρκετες φορές εκάναν αυστηρή κριτική για τον τρόπο που το σύστημα ασκεί την εξουσία και την Απάνθρωπη μεταχείρηση του Ανθρώπου απο τους μηχανισμούς του. Μαλιστα κατά καιρούς τόσο οι Φιλόσοφοι, άλλο τόσο και οι Επιστήμονες ή και συνεργασία διατύπωσαν την άποψη ότι επρεπε η κοινωνία των Ανθρώπων να Κυβερνηθεί απο Επιστήμονες και Φιλοσόφους. Η άποψη αυτή διατυπώθηκε στην Αθήνα, απο τον Πλάτωνα. Την επέριψε κατηγορηματικά όμως ο Αριστοτέλης. Μαθητής τότε του Πλάτωνα. Σαν

επιχείρημα για την απόρριψη της άποψης του Πλάτωνα χρησιμοποίησε την διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στο Εφηκτώ και το πραγματικό.

Με βάση την διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στο εφηκτώ και το πραγματικό, οδηγήθηκε στο συμπέρασμα ότι δεν μπορούν να Κυβερνήσουν. Ούτε οι Φιλόσοφοι, ούτε οι Επιστήμονες μα ούτε και οι δυνά και σε συνεργασία μαζί. Και δεν μπορούν γιατί κατά τον Αριστοτέλη, αντικείμενο του Φιλοσόφου είναι να ερμηνεύει τα φυσικά και κοινωνικά φαινόμενα. Να προσεγγίσει την αλήθεια αυτών των φαινομένων. Και ο Επιστήμονα, να επαληθεύσει αυτήν την ερμηνεία που έδωσε ο Φιλόσοφος για το ένα ή το άλλο φαινόμενο. Να το επαληθεύσει. Να βρεί το πραγματικό. Να πεί την αλήθεια.

Ενώ η πολιτική έχει σαν αντικείμενο και επιδιώκει το εφηκτώ. Δεν αναζητεί. Δεν ερμηνεύει και ούτε επαληθεύει τα φαινόμενα. Με την εξιδίκευση αυτή σε ο,τι αφορά το αντικείμενο των επιδιώξεων ανάμεσα στην διανόηση και τον επαγγελματία πολιτικό όχι μόνο έβγαλε στο περιθώριο την διανόηση, αλλά καθιέρωσε την αρχή να μην συμμετάσχει η διανόηση έστω στην Κυβέρνηση αν όχι στην εξουσία. Με την καθιέρωση της αρχής αυτής απέκλεισε για πάντα απο τα κέντρα που πέρνονται οι αποφάσεις.

Αν θελήσει κανείς να κάνει κάποια εκτίμηση για την άποψη αυτή του Αριστοτέλη -που βέβαια έγινε απο ο,τι φαίνεται με ενθουσιασμό δεκτή απο τους επαγγελματίες πολιτικούς εκείνης της εποχής- αρχή που ισχύει και εφαρμόζεται και στις μέρες μας είναι ότι με την διατύπωση της άποψης αυτής στέρξε την κοινωνία των Ανθρώπων απο τα μεγάλα. Τα τεράστια πλεονεκτήματα και ωφέλη που θα προέκυπταν απο την συμμετοχή τους στα κέντρα που πέρνονται οι αποφάσεις και τα ακόμη μεγαλύτερα αν Κυβερνούσε η γνώση.

Με την άποψη αυτή ο Μεγάλος Αριστοτέλης. Το αγαπητό παιδί της εκάστοτε ολιγαρχίας του πλούτου όχι μόνο στέρξε την κοινωνία των Ανθρώπων απο την Γνώση, αλλά και παρέδωσε την Μοίρα της στην δύναμη. Στην τυφλή, ασυγκράτητη και ακώρεστη δύναμη του πλούτου.

Να γιατί ο Αριστοτέλης ητάν και παραμένει το αγαπημένο και παραχαϊδεμένο παιδί του συστήματος και τα Φαιά φορούντες. Βέβαια όταν και αυτός αντιλήφθηκε το τεράστιο κακό που η αποχή του έκανε σε βάρος της Ζωής του Ανθρώπου, έγραψε τα τσουχτερά του. Αυτά όμως τα τσουχτερά του τα έστειλαν οι εκπρόσωποι του συστήματος

εκεί που έστειλαν όλα τα άλλα Μνημεία. Στην Πυρά. Και σε ότι δεν καίγονταν του έβαλαν και βάζουν Ταφόπετρα.

Βέβαια και η άποψη του Πλάτωνα, που έχει κατά Νού την ιδανική Πολιτεία. Ίσως κάτι ουτοπικό για την εποχή εκείνη, αλλά δεν πάει να είναι στοχοπροσήλωση της κοινωνίας των Ανθρώπων σε αυτόν τον Πανανθρώπινο ιδανικό. Θα μπορούσε όμως αν συμμετείχε η Γνώση-Διάνοηση να απαλύνει τα δεινά. Θα αποτελούσε και την απαρχή να αποφύγει η κοινωνία των Ανθρώπων τις καταστροφικές συνέπειες των δύο και πλέον χιλιάδων χρόνων. Συνέπειες που το κόστος είναι ποτάμια αίμασε και ωκεανους υδράτα. Και το κυριότερο θα είχε δημιουργηθεί η

απαραίτητη εκείνη υλική και πνευματική υποδομή και για αυτήν την ιδανική κοινωνία. Κοινωνία για την οποία υπάρχει το Ανθρώπινο γένος.

Και δεν μπορούσε να λειτουργήσει γιατί την εποχή εκείνη ο Νόμος της συγκέντρωσης είχε δημιουργήσει την υποδομή όχι μόνο για την εμφάνιση, αλλά δειλά είχε αρχίσει και η λειτουργία του. Ενδείξεις της εμφάνισης και έναρξη λειτουργίας του αποτελεί η αναφορά των Αθηναίων στον ένα, αλλά άγνωστο ακόμα για τότε θεό. Αυτό που αργότερα ο Απόστολος Πάυλος. Ο κατ'εξοχήν υπέρμαχος της Μονοθείας πρόβαλε και οι καθ'οδών συγκροτηση των Αυτοκρατοριών. Να συγκροτηθούν αυτοί οι Ανθρώπινοι και Γεωγραφικοί Κολοσσοί. Οι Κολοσσοί που και αυτοί με την σειρά τους δημιούργησαν τους οικονομικούς παγκόσμιους κολοσσούς. Κολοσσούς που αν οι λαοί του Πλανήτη, δεν πρώτασαν τα γυμνά στήθη τους στις τραγικές καταστροφικές συνέπειες αυτού του Νόμου και η σθεναρή αντίδραση αυτών που τα συμφέροντα τους ταυτίζονταν και εξυπηρετούνται μόνο και μέχρι την λειτουργία του Νόμου της συγκέντρωσης η κοινωνία των Ανθρώπων θα βρίσκονταν στο στάδιο της ολοκλήρωσης της των βασικών Νόμων της ιδιοκτησίας-περιουσίας: Ένας θεός στον Ουρανό. Ένας ιδιοκτήτης-περιουσιάρχης του Πλανήτη. Και οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι στην υλοποίηση αυτού του σκοπού απόβλεπαν

Για να συντονιστούν όμως και να λειτουργήσουν αρμονικά οι τρεις βασικοί και καθοριστικής σημασίας Νόμοι της ιδιοκτησίας-περιουσίας έπρεπε να υπάρχει και ένα συντονιστικό κέντρο. Ένα κέντρο εξουσίας. Όχι βέβαια ένα οποιοδήποτε κέντρο. Αλλά ένα κέντρο εξουσίας μέσα από το οποίο στην αρχή θα ασκούσαν οι ίδιοι την εξουσία και αργότερα διατηρώντας την ιδιοκτησία των μηχανισμών

και την επικυριαρχία της Γραφειοκρατίας αυτών των μηχανισμών, θα λειτουργούσε εξ ίσου καλά όπως και όταν την ασκούσαν οι ίδιοι οι περιουσιάρχες την εξουσία.

Η εξουσία είναι δικαίωμα ασκούμενο απο κάποιον σε βάρος ενός άλλου προσώπου ή πράγματος. Είναι η δύναμη που περιορίζει την Ελευθερία και την θέληση των Ανθρώπων. Με διαταγές και εντολές και με την χρήση εξαναγκασμού με όλα τα μέσα Βίας που έχει στην διάθεσή της η εξουσία. Η εξουσία ασκείται και αποβλέπει σε έναν και μόνο σκοπό: Να υποτάξει την θέληση του Ανθρώπου, με σκοπό και στόχο και ανεξάρτητα με ποιόν τρόπο να του πάρει το αποτέλεσμα της προσπάθειας.

Αυτη είναι η εξουσία που ασκούν οι πολιτικοί για λογαριασμό της ιδιοκτησίας τότε και της περιουσίας τώρα και το εφηκτό ουσία και περιεχόμενο της πολιτικής. Και αυτήν ακριβώς την πολιτική θέλουν να απαλύνουν ήστω με την συμμετοχή τους οι Ανθρωποι της Γνώσης.

Ακόμα γνωρίζοντας οι Ανθρωποι της γνώσης την βασική και πρωταρχική αρχή πάνω στην οποία στηρίζεται το κοινωνικό γίγνεσθαι, τους νόμους της κοινωνικής ανάπτυξης. Και ότι η αλληλεξάρτηση των Ανθρώπων αποτελεί τον πρωταρχικό και κυρίαρχο Νόμο του κοινωνικού γίγνεσθαι και της κοινωνικής ανάπτυξης. Γνωρίζοντας λοιπόν, την καθοριστική σημασία του Νόμου της αλληλεξάρτησης των Ανθρώπων και τον τρόπο που αυτός λειτουργεί και καθορίζει τις σχέσεις του, προσπάθησαν να τον λειτουργήσουν όσο πιά το δυνατό ανώδυνα. Και λέω-όσο το δυνατόν-ανώδυνα γιατί ο Νόμος της αλληλεξάρτησης δεν είναι άλλος απο αυτό που σήμερα λέμε και εννοούμε εμπόριο.

Ο Ανθρωπος είναι απο την καταγωγή του ζώο εγγελαίο. Οι πράξεις του καθορίζονται και προσδιορίζονται απο μιάν ενστικτώδη παρόρμηση να ακολουθεί τον αρχηγό του και να έχει στενή επαφή, με τα άλλα ζώα γύρω του. Η επαφή αυτή με τα άλλα ζώα παίζει βασικό ρόλο. Εκείνο όμως που έχει καθοριστική για την επιβίωση και την ύπαρξη του είδους η αλληλεξάρτηση που υπάρχει ανάμεσα στα άτομα της ίδιας της ομοειδούς αγέλης, για αυτό και δεν υπάρχει μεγαλύτερη απειλή για την ύπαρξη του Ανθρώπου απο το να άσει την επαφή με την αγέλη και να απομονωθεί.

Αυτή η αλληλεξάρτηση όμως δεν θα λειτουργούσε σαν πιά κυρίαρχος Νόμος, αν δεν περιέχε-λειτουργούσε-τις

Ανθρώπινες σχέσεις: Αν δεν είχαν αυτό που στις κλειστές

κοινωνίες αποκαλούμε ανταλλαγές προϊόντων. Προϊόντα που για να παραχθούν πρέπει να δαπανηθεί κόπος, υδρώτας και πολλές φορές αίμα. Προϊόντα που καλύπτουν Ανθρώπινες ανάγκες.

Σαν ανάγκη μπορούμε να ορίσουμε το αίσθημα της έλλειψης. Δεν θα ήταν όμως ανάγκη αν δεν συνοδεύονταν και από την επιθυμία της κάλυψης-απόκτησης του αντικειμένου-προϊόντος που θα την καλύψει. Οι ανάγκες διακρίνονται α) Σε βιολογικές (διατροφή, ενδυση, στέγαση κλπ). β) Σε πνευματικές (μόρφωση, ενημέρωση κλπ). γ) Σε αισθητικές (αναπαράσταση της πραγματικότητας, δημιουργία νέων μορφών αισθητικής). δ) Σε κοινωνικές (επίσημο ή ανάλογο για την κάθε κοινωνική εκδήλωση ντύσιμο κλπ). ε) Σε ψυχολογικές (ειδική ατομική εμφάνιση προσαρμοσμένη στην ψυχοσύνθεση κάθε ατόμου κλπ).

Όλοι οι Άνθρωποι, ανάλογα με την χρονολογική στιγμή και το επίπεδο πολιτισμού, για να Ζήσουν έχουν ανάγκη: Να φάνε, να πιούμε, να ντυθούν, να έχουν ένα σπίτι και ορισμένα άλλα χρήσιμα αντικείμενα. Τα αντικείμενα αυτά μπορεί να κατασκευάζονται εύκολα ή δύσκολα. Να είναι κομψά ή άκομψα, κάτω όμως από οποιαδήποτε μορφή είναι απαραίτητα για την Ζωή κάθε Άνθρώπου-κοινωνίας για αυτό και πρέπει και πρέπει συνεχώς να καταβάλλεται Ανθρώπινη εργασία για την παραγωγή τους-μιά και κανένα μέρος του κόσμου τα προϊόντα αυτά δεν πέφτουν έτοιμα από τον ουρανό.

Συνεπώς για την κάλυψη των βιοποριστικών και άλλων των άλλων αναγκών, όλοι οι Άνθρωποι είναι αναγκασμένοι να παράγουν μέσω της εργασίας όλα αυτά τα τόσο απαραίτητα για την Ζωή τους προϊόντα. Αυτό ακριβώς το γεγονός ότι οι Άνθρωποι στην προσπάθειά τους να καλύψουν αμοιβαία τις ανάγκες με τα κάθε φορά αντίστοιχα προϊόντα. Προϊόντα που παράγονται με την εργασία επιβεβαιώνει την ύπαρξη και λειτουργία του κυρίαρχου Νόμου της αλληλεξάρτησης όχι μόνο της κοινωνίας των Ανθρώπων, αλλά και δύο μόνο Ανθρώπων αφού από καταβολής κόσμου κανένας Άνθρωπος δεν μπορεί από μόνος του να καλύψει και στην πιο στοιχειωδέστερη μορφή όλες του τις ανάγκες. Στην πιο απλούστερη μορφή και σχέση ο νόμος της αλληλεξάρτησης δεν είναι τίποτε άλλο από την καταβαλλόμενη από το σύνολο-κοινού εργασία για

την αμοιβαία κάλυψη των αναγκών.

Αρα λοιπόν, οι Άνθρωποι δεν ανταλλάσσουν-πωλούν ή αγοράζουν- προϊόντα, αλλά εργασία. Πωλούν και αγοράζουν

εργασία. Αυτό το ισοδύναμο της αντίστοιχης αξίας-σε χρόνο, ποιότητα και ποσότητα-που περιέχει-χρειάζεται να παραχθεί κάθε προϊόν. Εργασία συνεπώς ανταλλάσσουν οι Άνθρωποι και όχι προϊόντα όπως λαθεμένα-εσκεμμένα προσπαθούν μα μας πείσουν οι εκπρόσωποι του συστήματος ιδιοκτησίας παλιά και της περιουσίας τώρα.

Αν πράγματι αντάλλαζαν προϊόντα, όπως ισχυρίζονται αυτοί και όχι εργασία, όπως είναι η πραγματικότητα, ο Άνθρωπος ή θα εξακολουθούσε να βιώνει ακόμα την Ζωή του Ζώου, τρεφόμενος με φυσικά ακόμα "προϊόντα" ή θα είχε εξαφανιστεί σαν είδος. Σε καμιά όμως περίπτωση να αντάλλαζε προϊόντα (εμπορεύματα) δεν θα μπορούσε να αναπτύχθει, να εξελιχθεί: Να γίνει Άνθρωπος. Και δεν θα μπορούσε να γίνει Άνθρωπος. Να αναπτύξει πολιτισμό γιατί δεν θα μπορούσε, χωρίς το Προϊόν ΕΡΓΑΣΙΑ να υπάρξει σαν Σκλάβος. Σαν Δούλος και Σάν προλετάριος αργότερα-σήμερα, αλλοτριωμένος από το κάθε τί που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί προϊόν-εμπόρευμα.

Αν επέζησε το Ανθρώπινο είδος και κυρίως αν ανέπτυξε πολιτισμό αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι ο Άνθρωπος, Ο κάθε Άνθρωπος, είναι πλούσιος απ'αφού έχει το κουφάρι του. Το μόνο αναλλοτρίωτο αγαθό που δεν μπόρεσε και δεν μπορεί να του αλλοτριώσει το καθεστώς της ιδιοκτησίας. Και δεν μπόρεσε όχι βέβαια γιατί δεν το ήθελε, αλλά γιατί, το Προϊόν-εμπόρευμα-ΕΡΓΑΣΙΑ που είναι κάτοχος ο ανιδιοκτήτης προεταίριος είναι άρηκτα συνδεδεμένο με το κουφάρι για αυτό και δεν αλλοτριώνεται. Μόλις αλλοτριωθεί-καταστραφεί το κουφάρι πάει να παράγει εργασία.

Αυτό λοιπόν, το αναλλοτρίωτο κουφάρι είναι η μόνη ιδιοκτησία που έχει ο κάθε Άνθρωπος στην κατοχή του. Και η μύκη και πνευματική δύναμη που αυτό παράγει είναι ο μόνος πλούτος, θυσιασμός και περιουσία που έχει ο κάθε Άνθρωπος. Με αξονα αυτών και μόνο τον πλούτο: Την Εργασία η κοινωνία των Ανθρώπων έζησε εκατομμύρια χρόνια. Και βάση αυτήν την καθημερινά παραγόμενη από το κουφάρι ΕΡΓΑΣΙΑ, είναι χτισμένος ο Ανθρώπινος πολιτισμός και επάνω σε αυτήν την ζωντανή ύπαρξη και λειτουργία της στηρίζεται και όχι στα νεκρά και άψυχα αντικείμενα όπως ισχυρίζονται οι λίγοι κάτοχοι αυτών των νεκρών και φθαρτών πραγμάτων.

Αν θελήσουμε συνεπώς από αυτό το πρίμα να

ακτινογραφίσουμε την αλληλεξάρτηση των Ανθρώπων μέσω της

ΕΡΓΑΣΙΑΣ, θα πρέπει να την φανταστούμε σαν ένα κλειστό σύστημα, που στο εσωτερικό του παράγονται και καταναλώνονται τα αναγκαία μέσα ύπαρξης για την Ανθρώπινη Ζωή.

Μέσω λοιπόν, της κάλυψης των Ανθρώπινων αναγκών συμπλέκονται κατά τέτοιο τρόπο και σε τέτοιο βαθμό άρρηκτα οι Ανθρώπινες σχέσεις που η ΕΡΓΑΣΙΑ είναι η κύρια και βασική συγκολλητική ουσία της αλληλεξάρτησης των Ανθρώπινων σχέσεων.

Βέβαια οι εκπρόσωποι του συστήματος αυτό το γνωρίζουν πάρα πολύ καλά και ως κηρύττουν το αντίθετο. Για όσους το πιστεύουν ως μήν γελιούνται ή ως αποδείξουν οι Άνθρωποι αυτοί αν είναι οι ίδιοι ή οι εκπρόσωποι τους πώς θα μπορούσε όπως ισχυρίζονται να χτιστεί μια κοινωνία Ανθρώπων, που να είναι σε θέση να δομήσει και να αναπτύξει πολιτισμό στηριγμένη στα νεκρά, άψυχα και φθαρτά πράγματα-αντικείμενα περιουσιακά στοιχεία;

Αλήθεια θα μπορούσε να περάσει από το μυαλό κάποιου Ανθρώπου, πως θα ήταν δυνατόν να γίνει ένα ζώο Άνθρωπος. Να δημιουργήσει και να αναπτύξει ένα οποιοδήποτε πολιτισμό πχ τον δικό μας σημερινό πολιτισμό στηριγμένος αποκλειστικά και μόνο στα νεκρά περιουσιακά στοιχεία; Και όμως παρ'όλο που δεν το χωρά Άνθρώπινος Νους ένα τέτοιο πράγμα, οι ίδιοι οι ιδιοκτήτες και οι λάκκεδες εκπρόσωποι τους, όχι μόνο το ισχυρίζονται, αλλά και κομπάζουν πως αν υπάρχει σήμερα πολιτισμός και οργανωμένη παραγωγική ανάπτυξη και εμπόριο, μα και ανάπτυξη οφείλεται αποκλειστικά και μόνο σε αυτούς και τα περιουσιακά τους-κεφάλαια-στοιχεία. Και το ακόμα πιο λυπηρό-ταπεινωτικό για τον Άνθρωπο. Για τον οποιοδήποτε Άνθρωπο, είναι ο ισχυρισμός ότι αν δεν υπήρχαν αυτοί και τα κεφάλαιά τους να οργανώσουν την παραγωγή και το εμπόριο για να δώσουν δουλειά, στους ανιδιοκτήτες θα πέθαιναν από την πείνα.

Κατά την άποψη και τον ισχυρισμό τους: Ο,τι υπάρχει από καταβολής κόσμου μέχρι σήμερα και ό,τι θα συνεχίσει στους αιώνες των αιώνων οφείλεται και θα οφείλεται σε αυτούς. Ξεχνώντας ή παραβλέποντας την μακράιωνη προϊστορία και την εξ ίσου μακράιωνη ιστορική πορεία της κοινωνίας των Ανθρώπων. Ξεχνούν ακόμα ότι η

κοινωνία των Ανθρώπων έζησε εκατομμύρια χρόνια χωρίς έν πράγματι ατομική ιδιοκτησία. Και το βασικότερο που ξεχνούν ή δεν θέλουν να το παραδεχθούν-αναγνωρίσουν ότι

ο Άνθρωπος. Ο ίδιος ο Άνθρωπος είναι προϊόν και αποτέλεσμα της ΕΡΓΑΣΙΑΣ. Το ίδιο προϊόν εργασίας είναι και ο Ανθρώπινος Πολιτισμός.

Τόσο οι σύγχρονοι, άλλο τόσο και οι προγενέστεροι, κυρίως όμως οι πρόδρομοι θεωρητικοί και υμνηστές της ατομικής ιδιοκτησίας όχι μόνο στα μέσα παραγωγής της ιδιοκτησίας των πάντων και αυτών των ανθρώπων θεώρησαν σαν το βασικότερο αξίωμα ότι το κεφάλαιο, σαν μορφή της σύγχρονης ιδιοκτησίας που επικράτησε—εδώ και οκτώ χιλιάδες χρόνια—είναι αιώνιο. Κούρασαν το μυαλό τους για να αποδείξουν ότι το κεφάλαιο γεννήθηκε μαζί με τον κόσμο, που δεν μπορεί να έχει τέλος, γιατί δεν έχει αρχή.

Και επειδή στην Ζωή το κάθε τί που ισχυρίζεται κανείς πρέπει να το αποδείξει με επιχειρήματα—ντοκουμένα. Για να αποδείξουν λοιπόν την παραδοξολογία αυτή, σε όλα τα εγχειρίδια της πολιτικής οικονομίας επαναλαμβάνουν την ιστορία του αγρίου, που είχε δύο τόξα και δάνιζε το ένα σε έναν άλλο άγριο—γιατί άραγε ο ένας είχε δύο και ο άλλος κανένα;—κρατώντας σαν αντάλλαγμα (ενοίκιο) μερίδιο από το θήραμα.

Και επειδή τα βασικά επιχειρήματα που επικαλούνται οι θεωρητικοί εκπρόσωποι του κεφαλαιοκρατικού συστήματος είναι ότι το κεφάλαιο γεννήθηκε μαζί με τον κόσμο. Το μερμήγκι (κεφαλαιούχος—έμπορας) και ο Άγριος, που πλήρωσε ενοίκιο (κέρδος) για το τόξο που του νοίκιάσε ο άλλος Άγριος, για να κάνει χρήση του τόξο που αυτό δεν είχε, ενώ ο άλλος είχε δύο. Αυτά είναι τα τρία "βασικά" και "αυταπόδεικτα" για αυτούς επιχειρήματα. Με αυτά τα επιχειρήματα, εδώ και οκτώ ή το πολύ δέκα χιλιάδες χρόνια τώρα που ένα μέρος της κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ιδιοκτησίας προσπαθούν να την πείσουν ότι το κεφάλαιο γεννήθηκε μαζί με τον κόσμο—και όχι με τον Άνθρωπο—και ότι αφού δεν έχει αρχή δεν έχει και τέλος.

Ο Άγριος, παρ'όλο που είναι τελειότερο Ον (από την άποψη ότι επαρκεί για τον εαυτό του) απ τον πολιτισμένο, είναι τόσο ενσωματωμένος με την ορδή ή την φυλή του, που δεν νοιώθει τον εαυτό του σαν ξεχωριστή

προσωπικότητα ούτε στην ιδιοκτησία ούτε στην οικογένεια.

Η ανικανότητα του Αγρίου να συλλάβει ιδέα ιδιοκτησίας σε αντικείμενα που δεν ταυτίζονται με το πρόσωπό του, προέρχεται απ το γεγονός, ότι δεν έχει

συνείδηση της ατομικότητας του σαν ξεχωριστής γιατί θεωρεί τον εαυτό της ένα μέριο του αιματοσυγγενικού ομίλου ή της φυλής που μέσα του Ζεί. Το γένος για τον Αγριο ήταν το Πάν. αυτό ήταν η οικογένεια, αυτό παντρευόταν, αυτό ήταν ο κτήτορας της ιδιοκτησίας. Στο γένος όλα είναι κοινά.

Ο Λιούις Μόργκαν, που τόσο επιμελώς σπούδασε τα αρχέγονα κομμουνιστικά έθιμα στο τελευταίο σπουδαίο βιβλίο του περιγράφει τον τρόπο που παράγουν, κατανέμουν και καταναλώνουν τα απο κοινού παραγόμενα αγροτικά αγαθά, τις μέθοδες του κυνηγιού, της αλιείας κλπ.

Οι Αγριοι, της Βόρειας Αμερικής, που ζούν αποκλειστικά με ζώϊκες τροφές, στο κυνήγι των Βουβάλων καταδιώκουν την αγέλη έφιπποι σε πολυάριθμες ομάδες που περιλαμβάνουν άντρες, γυναίκες και παιδιά. Όταν αρχίζει το κυνήγι, το πρώτο που σκοτώνεται ζώο, αφιίνεται να διανεμηθεί απο τους κατόπιν ερχόμενους, το δεύτερο απο τους κατόπιν ερχόμενους και ούτω καθεξής μέχρις ότου όλοι προμηθευτούν την αντίστοιχη ποσότητα.

Τόσο αναγκαί ο θεωρούνταν να πάρει κάθε μέλος του γένους τη μερίδα της τροφής του, που στην Ελληνική γλώσσα η λέξη "μοίρα" που αρχικά σήμαινε μερίδα τροφής, πήρε αργότερα τη σημασία του "πεπρωμένου-μοίρας", της υπέρτατης θεότητας όπου οι θεοί και Άνθρωποι υποτάσσονταν, που μοιράζει στον καθένα το χρόνο της Ζωής του, όπως ακριβώς η Μητριάρχης των κρατικών "συσσιτίων" μοιράζει τη μερίδα της τροφής. Την εννοια της μοίρας "πεπρωμένο" την βρίσκουμε και στην Ελληνική μυθολογία προσωποποιούμενο σε γυναίκες-θεές (Μοίρα, Κήρες κλπ) Τα ονόματα αυτά αρχικά σήμαιναν τη μερίδα της τροφής και των λαφύρων που αναλογούσε στον καθένα. Το ίδιο έθιμο επικρατούσε και στα συμπόσια σε όλους τους προς κεφαλαιοκρατικούς λαούς.

Ο Πλούταρχος μας πληροφορεί, ότι στα συμπόσια αυτά όλοι θεωρούνταν ίσοι γι αυτά και ονομάζει "αριστοκρατικό

συνέδρια" Τα πρόσωπα που έτρωγαν στο ίδιο τραπέζι ήταν πιθανών μέλη της ίδιας οικογένειας. Στην Σπάρτη, τα μέλη ενός "συσσιτίου" αποτελούσαν μία στρατιωτική μονάδα και πολεμούσαν μαζί. Οι Αγριοι και οι βάρβαροι, συνηθισμένοι να εναργούν απο κοινού σε κάθε περίπτωση, ετάσσοντο και στην μάχη κατά οικογένειες, γένη και φυλές.

Ο Κατλίν αναφέρει ότι: "στις Ινδικές κοινότητες κάθε

άτομο, ανεξάρτητα από φύλο και ηλικία, έχει το δικαίωμα να εισέρχεται σ οποιοδήποτε κατάλυμα ακόμα και στον αρχηγό της φυλής και να τρώει, αν πεινούσε. Το δικαίωμα αυτό δεν εστέρείτο ούτε ο πιά τερπέλης". Στα νησιά Καρολίνες, "αυτός που αναχωρούσε για ταξίδι, ποτέ δεν έπαιρνε τροφές μαζί του. Όταν πεινούσε έμπαινε χωρίς διατυπώσεις στην κατοικία που θβρισκε εμπρός του: ετρωγε την κάνοντας τον κόπο ούτε να ευχαριστήσει τους ενοίκους. Τόσο αυτό θεωρούνταν δικαίωμά του".

Οι κομμουνιστικές αυτές συνήθειες, που επικράτησαν κάποτε γενικά, διατηρήθηκαν για καιρό στην Σπάρτη και μετά την έξοδο των Σπαρτιατών απ την περίοδο της βαρβαρότητας. Ο Πλωτάρχος αναφέρει πώς ο Λυκούργος, ο μυθολογικός νομοθέτης της Σπάρτης, απογύρευσε το κλείσιμο των θυρών των σπιτιών, ώστε ο καθένας να μπορεί μπαίνοντας να προμηθεύεται τροφή ή εργαλεία, ακόμα και σε απουσία που ιδιοκτήτη. Ο Σπαρτιάτης πολίτης είχε το δικαίωμα να ιππεύει ελεύθερα σ οποιοδήποτε ίππο να χρησιμοποιεί τα κυνηφητικά σκυλιά οποιοδήποτε και αργότερα να διαθέτει για δική του δουλειά ξένο δούλο χωρίς άδεια.

Η ιδέα της ατομικής ιδιοκτησίας, που είναι τόσο μπουλιασμένη, ώστε να φαίνεται φυσική και αιώνια στον αστό, γεννηθηκε πολύ αργά στο Ανθρώπινο μυαλό και αφού προηγούμενα πέρασε απο πολλές φάσεις. Αντίθετα, για εκατομμύρια χρόνια η σκέψη που επικρατούσε στο μυαλό του ήταν να θεωρεί πώς όλα τα πράγματα στη Γη είναι κοινό κτήμα. Και να πώς και γιατί πίστευε στην συνιδιοκτησία του πλόνητη Γη.

Γράφει λοιπόν ο Χέκεβελντερ στο βιβλίο του "Οι Ινδοί πιστεύουν πώς το Μέγα Πνεύμα έκαμε τη Γη και κάθε τί σ αυτήν έχει γίνει για το κοινό καλό όλης της Ανθρωπότητας. Όταν έδινε στη Γη άφθονο κυνήγι, δεν τόκανε για την ευτυχία λίγων μόνο Ανθρώπων. Κάθε τί δώθηκε για κοινήχρήση των παιδιών των Ανθρώπων. Ο, τι έζησε στη Γη, ή

αναπτύχθηκε σ αυτή ή στις θάλασσες βρίσκεται και στους ποταμούς, είναι δώρο του "Μεγάλου Πνεύματος" για όλους τους Ανθρώπους και ο καθένας δικαιούται τη μερίδα του. Η φιλοξενία γι αυτούς δεν είναι αρετή αλλά το πιά αυστηρό καθήκον. ...θα προτιμούσαν να μείνουν νηστικοί παρά να παραλείψουν την εκτέλεση του καθήκοντος της φιλοξενίας απέναντι στον ξένο, ασθενή, ή φτωχού. Όλοι αυτοί εθεωρούντο πώς είχαν ίσο δικαίωμα στην απολαυση των αγαθών της κοινής περιουσίας, γιατί αν το κρέας που

δίνεται προέρχεται απο το δάσος, ήταν εκεί κοινά προτού το πάρει ο κυνηγός. Επίσης ο αραβόσιτος και τα λαχανικά αναπτύχθηκαν στο κοινό έδαφος και με την δύναμη του Μεγάλου Πνεύματος και όχι την Ανθρώπινη"

Θα μπορούσε κανείς να επικαλεστεί και άλλους πολλούς συγγραφείς προκειμένου να αποδείξει ότι η κοινωνία των Ανθρώπων έζησε εκατομμύρια χρόνια χωρίς έν πράγματι ιδιοκτησία-κομμουνιστική συνιδιοκτησία του πλανήτη Γη-και ότι την μόνη ιδιοκτησία που είχαν ήταν το ΚΟΡΜΙ και η μυϊκή και πνευματική δύναμη που αυτή παράγει: Την μυϊκή και πνευματική ΕΡΓΑΣΙΑ. Αυτοί που έμεις τους θεωρούμε άγριους ο ελεύθερα σκεπτόμενος συγγραφέας του Σοχοντιάν γράφει: "οι άγριοι δεν λένε, αυτό δικό μου, το άλλο δικό σου, γιατί πιστεύουν πως ανήκει σε όλους ο, τι ανήκει σε έναν"

Ο στοιχειώδης αυτός κομμουνισμός όχι μόνο την ιαότητα συγκράτησε αλλά και ανέπτυξε αισθήματα ελευθερίας, αδερφότητας και κοινωνικής αλληλεγγύης μπροστα στα οποία θα έπρεπε να ντρέπεται η πολυδιαφημισμένη φιλαδελφία και φιλανθρωπία του Χριστιανισμού. Απέσπασε και τον θαυμασμό όλων των μελετητών των ηθων και εθιμων των αγρίων φυλών πριν αυτές εκφυλιστούν απο την Βίβλο, το αλκόλ, τον ασυνείδητο εμπορισμό και τις μεταδωτικές ασθένειες του πολιτισμού! Τόσο θερμός ήταν και είναι ο ζήλος των οικονομολόγων να ανακαλύψουν κεφαλαιοκρατική ιδιοκτησία, δηλ ιδιοκτησία με την μορφή κεφαλαίου στους προϊστορικούς χρόνους, που κατέληξαν με τις έρευνές τους να ανακαλύψουν ιδιοκτησία πέρα απο το Ανθρώπινο γένος, μεταξύ και ανάμεσα στα ζώα. Είπαν πχ ότι το μερμήγκι στην προνοητικότητα του να αποταμιεύσει τροφή, είναι "κεφαλαιούχος"! Κρίμα που δεν προχώρησαν ακόμα ένα βήμα, οπότε θα μάς βεβαίωναν ότι το μερμήγκι αποταμιεύοντας τροφή, αποβλέπει στο να τις

πωλήσει και να πραγματοποιήσει κέρδος με την κυκλοφορία των κεφαλαίων του!

Για άλλη μια φορά κρίμα στους τόσους κόπους, χρόνο και δαπάνες για τους τήνους το χαρτί και το μελάνι που ξοδεύτηκε χωρίς στο μεταξύ έστω να αποδείξουν ή να παραδεχθούν ότι η λέξη "κεφάλαιο" υπάρχει έστω απο μερικούς αιώνες. Για αυτούς τους ακούρατους και ακριβοπληρωμένους υποστηρικτές του συστήματος ιδιοκτησίας να παρουσιάσουν ένα τέτοιο κένο και μιά στέλεια και σε αυτήν την ορολογία ακόμα έτσι που να μην μπορούν να ένα όνομα που να εκφράζει και να δικαιώνει

έστω και ιστορικά αν όχι προϊστορικά για ένα πράγμα τόσο ωφέλιμο και παντοδύναμο, όπως είναι το κεφάλαιο εδώ και οχτώ χιλιάδες περίπου χρόνια.

πιβεβαίωση του γεγονότος ότι η κοινωνία των Ανθρώπων έζησε το πιά βασικό και πιά μεγάλο μέρος της προϊστορικής και ιστορικής πορείας της χωρίς ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής αποτελεί το γεγονός ότι και σήμερα ακόμη υπάρχουν-μεμονωμένοι φυσικά-λαοί που ζούν σε καθεστώς κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής και χρησιμότητά στην υπόλοιπη έν πράγματι ιδιοκτησία. Λαοί που δεν έχουν ακόμα ιδέα έγγειας ιδιοκτησίας, ατομικής ή κοινής και μόλις μπορεί να πεί κανείς έχουν σχηματίσει την έννοια της ατομικής ιδιοκτησίας σε αντικείμενα που χρησιμοποιούν. Κάθε τί που δεν χρησιμοποιείται από τον κατοχώ του θεωρείται ιδιοκτησία απρόσωπη. Ζούν λοιπόν, οι λαοί αυτοί άλλες οκτώ ή και δέκα χιλιάδες ακόμα χρόνια σε σχέση με τον δική μας "ατομικό και Ιδιώκτητο πολιτισμό" και αναπτύσσουν τον πολιτισμό τους όπως συνέβαινε και με τον δική μας πολιτισμό πριν από αυτά τα οχτώ ή και δέκα χιλιάδες χρόνια που η δική μας "πολιτισμένη" πιά ατομική και ιδιόκτητη κοινωνία.

Μέσω του Νόμου της αλληλεξάρτησης για πολλά, απροσδιάριστα εκατομμύρια χρόνια οι Ανθρώποι, αντάλλαζαν την Εργασία τους. Κάλυπταν αμοιβαία τις Ανθρώπινες ανάγκες και πετραδάκι το πετραδάκι δομούσαν τον Ανθρώπινο εαυτό τους και τον Ανθρώπινο πολιτισμό. Το πολιτισμό, που μοναδικό κεφάλαιο για την δόμησή του είχαν και ήταν η Εργασία και η ευγενής άμιλλα για δημιουργία και ανάπτυξη.

Ο Νόμος της αλληλεξάρτησης που είναι άρηκτα

συνδεδεμένος με την Εργασία, την άμιλλα και την δημιουργία λειτουργήσε σαν ο προκάτωχος του σημερινού Νόμου του κέρδους. Ο εξανθρωπισμός, η Ανθρώπινη επιβίωση και ο πολιτισμός ήταν οι τρεις βασικοί και κύριοι άξονες του συστήματος της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής με κυρίαρχο τον Νόμο της χρησιμότητάς του αποτελέσματος της Εργασίας και όχι την μετατροπή του σε ατομική ιδιοκτησία του αποτελέσματος της κοινής προσπάθειας όπως συμβαίνει σήμερα.

Ο πρωτόγονος πολιτισμός είχε συνιδιοκτησία τον πλανήτη Γη. Ήταν συμμετοχικός και είχε μοναδικό, βασικό και κυρίαρχο άξονα Ζωής την: Εργασία. Αυτήν την μοναδική ιδιοκτησία, πλούτο και θυσιαστή που έχει ο Άνθρωπος. Ο

κάθε Άνθρωπος. Χάρη σε αυτούς του βασικούς και καθοριστικής σημασίας Νόμους. Νόμους Ζωής που επέτρεπαν στο σύνολο της κοινωνίας των Άνθρώπων να συμμετάσχει στην δημιουργική προσπάθεια. Δημιούργησαν την υλική, πνευματική, τεχνική και Επιστημονική υποδομή. Με μόνη την Εργασία δημιούργησαν τα υλικά, κοινωνικά και πνευματικά-Επιστημονικά-τεχνικά Βήθρα του σημερινού πολιτισμού. Με μόνο εμπόρευμα την Εργασία και εμπόριο την αλληλεξάρτηση και κέρδος την όμιλλα διαμόρφωσαν: Κοινωνικά-οικονομικές δομές, θεσμούς, ήθη και έθιμα. Αρχές και Άνθρώπινες Αξίες. Διαμόρφωσαν Άνθρώπινη συνείδηση, καλλιέργησαν οράματα, όνειρα και ουτοπίες. Θεσπίσαν άγραφους Νόμους που τους σέβονταν με ευλαβική συνέπεια. Νόμους και έθιμα που αποσκοπούσαν στην προστασία και την διαφύλαξη του δικαίου και της ισότητας. Ηθη και έθιμα που το πνεύμα τους όχι μόνο αντιστοιχούσαν σε ο,τι αφορά την υπεράσπιση του δίκαιου και της ισότητας: Ατόμων και φύλου με αυτά των νόμων που ο Μοντεσκέ, χαρακτηρίσθε σε ο,τι αφορά την υπεράσπιση "το πνεύμα της ιδιοκτησίας" να κατοχυρώσουν. Εμπνεύστηκαν τέχνες, εφευρέσεις. Εκάμαν έρευνες και διαμόρφωσαν την υποδομή της Επιστήμης. Συσώρευσαν υλικά και πνευματικά πλούτο πάνω στον οποίο στηρίχθηκε ο σημερινός πολιτισμός. Καθιέρωσαν ηθική και αρετές, που αντιστοιχούν στην Άνθρώπινη υπόσταση και αξιοπρέπεια. Είναι αξιοσημείωτο να τονιστεί στο σημείο αυτό πως όλα αυτά έγιναν χωρίς κατασταλτικούς ή επιθετικούς μηχανισμούς. Ακόμα πρέπει να τονιστεί η ισότιμη και δημιουργική σχέση και θέση της

γυναίκας. Σχέση και θέση ισοτιμίας σε ο,τι αφορά την προσφορά και ισότητας σε ο,τι αφορά την Άνθρώπινη οντότητα. Σχέση και θέση που με τον πέρασμα του χρόνου και την αλλαγή των οικονομικών όρων και του τρόπου Ζωής και ειδικά με την αλλαγή της ιδιοκτησιακής σχέσης: Από την απόλυτη κοινοκτημοσύνη που ήταν στα μέσα παραγωγής-κομ/ισμός-μετατράπηκε σε κοινή στην αρχή και σε αιματοσυγγενική αργότερα.

Η για όλα την φυλή-Άνθρωπότητα-κοινή ιδιοκτησία άρχισε να καταρρέει όταν άρχισε να ανηπύσσεται ο θεσμός της οικογένειας. Το σπάσιμο της κοινής παλιάκης ιδιοκτησίας σε σε αιματοσυγγενική και η δημιουργία της οικογένειας έδωσαν στην γυναίκα την πρωτό-καθεδρία. Αυτή η πρόνομιούχα θέση της γυναίκας οφείλεται στο γεγονός ότι είναι αυτή που προΐσταται στην συγκρότηση της

αιμοσυγγενικής ιδιοκτησίας και κυρίως είναι αυτή που δίνει το όνομα στα παιδιά της και κληροδοτεί την αιματοσυγγενική-οικογενειακή ιδιοκτησία στα παιδιά της.

Θεωρείται προνόμιο η ονομασία των παιδιών από την γυναικεία-Μάνα γιατί η πρώτη μορφή ιδιοκτησίας που συναντάμε από καταβολής κόσμου είναι το: ΟΝΟΜΑ του ανθρώπου και όχι το κεφάλαιο όπως ισχυρίζονται οι υπερασπιστές κοντυλοφόροι το απο"καταβολής κόσμου καφάλαιο"

Ο κομμουνισμός υπήρξε το λίκνο της Ανθρωπότητας. Η καταστροφή του πρωτογενούς αυτού κομμουνισμού είναι έργο του πολιτισμού. Σώζονται ακόμη ίχνη αυτού του καθοριστικής σημασίας για την επιβίωση του Ανθρώπινου είδους στην αυγή της Ζωής του παρ'όλη την αρπαγή του υλικού και πνευματικού πλούτου από τους ευγενείς, του κλήρου και τους αστούς. Τα ίχνη του κομμουνιστικού τρόπου Ζωής ξεχωρίζουν καθαρά στην κοινοτική Γη και τα λειβάδια. Στο δίκαιο, τις Ανθρώπινες αρετές, αξίες κλπ

Θα χρειαστεί αγωγή, που να αρχίζει από την κοινία του βρέφους και που επεκτείνεται σε όλη τη διάρκεια της Ζωής και για πολλές γενιές, για να αποκτήσει το άτομο της μελλοντικής κοινωνίας την υγεία και την τελειότητα των αισθήσεων που χαρακτηρίζει τον άγριο και τον βάρβαρο.

Ο Μάργκαν, παρατηρεί ότι: "Μπορεί να θεωρηθεί πιθανό ότι η πρόοδος του Ανθρώπινου γένους κατά την περίοδο της αγριότητας, σχετικά με την όλη ανθρώπινη πρόοδο, ήταν μεγαλύτερου βαθμού, παρά κατά τις τρεις υποδιαίρεσεις

της μεγαλύτερης βαρβαρικής περιόδου, κατά την ίδια αναλογία η πρόοδος που έγινε σε ολόκληρη τη βαρβαρική περίοδο ήταν μεγαλύτερη από εκείνη της περιόδου του πολιτισμού".

Με δυό λόγια ο πρωτόγονος κομμουνισμός μας κληροδότησε έναν ολοκληρωμένο και κυρίως έναν Ανθρώπινο πολιτισμό. Έναν πολιτισμό που άντεξε στον χρόνο και όλων των ειδών τα κτηπήματα και την κακοποίηση. Την σκάνδαλη φθορά και διαφθορά. Όμως παρά την καταστροφική μανία των Ανθρώπων της ιδιοκτησίας και την συστηματική εξαφάνιση των μνημείων του άπειρα είναι αυτά που αποτελούν την Ξύμη του ΝΕΟΥ να ανθίσει πάνω στην ίδια βάση-ΕΡΓΑΣΙΑ-πολιτισμός. Όμως ουδέν κακόν άμειγές καλόν. Ετσι και στην περίπτωση της καταστροφής του πρωτογενούς κομμουνισμού το έργο του πολιτισμού είναι διπλό. Από την μιά είναι διαλυτικό-καταστροφικό και από την άλλη συνθετικό-δημιουργικό. Ενώ αποσυνθέτει την αρχέγονη Ξύμη

του κομμουνισμού της Ανθρωπότητας, δημιουργεί ταυτόχρονα στοιχεία δομής ενός ανώτερου και πιά πολυσύνθετου κομμουνισμού. Με πρωταρχικό στοιχείο την αιματοσυγγενική -συγγενική ιδιοκτησία και την συγκρότηση οικογένειας, δημιουργία ομαδικής οικογένειας στην αρχή και με την μορφή του ζευγαρωτού γάμου αργότερα ήταν η δεύτερη μεγάλη Επανάσταση μετά την πρώτη μεγάλη κοινωνικά-οικονομική Επανάσταση που μετακίνησε τον άξονα της Ζωής από την Εργασία στην ιδιοκτησία.

2 ομογενείς Γνωσίου Αντρέη Ριζίου

~~Η Επιτροπή Διαρκών Ομογενών, το Πρωτοδικείο~~

την και την επιτροπή και τους ΦΑΡΑΝΙΩΝ
~~Η Επιτροπή Διαρκών Ομογενών~~

καθότι οι παλιές διατάξεις των ετών 20 και 21 του 1922
ως 2 με ο γράφο διαγραφών με αιτιολογία ανώτερη των
κατά τον νόμο και ο εμπρ. τους να μη γίνετ και να είν
εάν η και η εφόσον η γνώση και

~~Επιτροπή Διαρκών Ομογενών~~ προηδ. από η για
γάρ η Ομογένεια και επιταγή, παρατε από η 1922
α αν ανωτέρη διατάξη διαβίβη ην διαβιβάσθη

αυτ. και ο ην αρατική εβουλή και διατ. των
α πορταβ. ην γνώση είν ην διαρκών ην παροχών,
και ην εφεύρεση και ο εμπρ. των εφεύρεση ανωτέρη
ην αρατική διατάξη

Επιτροπή Νέων είναι αν από η διαρκών ην
παροχών των αρχών ην διαρκών ην ομογενών
ην τέρη ην ανωτέρη τ' ο ην ανωτέρη ην αν
εφεύρεση. Είν η διατ. ην διαρκών ην διαρκών
α ταν διαρκών ην ανωτέρη ην ομογένεια

γνωσίου είναι ην αν διαρκών και ην διαρκών διατ.
α ην ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη
α ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη

α ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη
α ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη
α ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη

α ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη
α ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη

α ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη
α ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη ην ανωτέρη

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΑΝΤΩΝ - ΓΕΩΡΓΙΟΥ

1
Η οικογένειά μου αποτελείται από τον πατέρα μου, τον μητέρα μου, τον αδελφό μου και τον εαυτό μου. Ο πατέρας μου είναι ένας καλός άνθρωπος, ο οποίος εργάζεται για να μας δώσει μια καλύτερη ζωή. Η μητέρα μου είναι μια πολύ καλή γυναίκα, η οποία φροντίζει για όλους μας. Ο αδελφός μου είναι ένας πολύ καλός άνθρωπος, ο οποίος με βοηθάει σε όλα. Εγώ είμαι ένας καλός άνθρωπος, ο οποίος προσπαθώ να είμαι καλός με όλους.

Η οικογένειά μου είναι πολύ αγαπητή και συμπαρής. Ο πατέρας μου είναι ένας πολύ καλός άνθρωπος, ο οποίος εργάζεται για να μας δώσει μια καλύτερη ζωή. Η μητέρα μου είναι μια πολύ καλή γυναίκα, η οποία φροντίζει για όλους μας. Ο αδελφός μου είναι ένας πολύ καλός άνθρωπος, ο οποίος με βοηθάει σε όλα. Εγώ είμαι ένας καλός άνθρωπος, ο οποίος προσπαθώ να είμαι καλός με όλους.

Ο πατέρας μου είναι ένας πολύ καλός άνθρωπος, ο οποίος εργάζεται για να μας δώσει μια καλύτερη ζωή. Η μητέρα μου είναι μια πολύ καλή γυναίκα, η οποία φροντίζει για όλους μας. Ο αδελφός μου είναι ένας πολύ καλός άνθρωπος, ο οποίος με βοηθάει σε όλα. Εγώ είμαι ένας καλός άνθρωπος, ο οποίος προσπαθώ να είμαι καλός με όλους.

Ο πατέρας μου είναι ένας πολύ καλός άνθρωπος, ο οποίος εργάζεται για να μας δώσει μια καλύτερη ζωή. Η μητέρα μου είναι μια πολύ καλή γυναίκα, η οποία φροντίζει για όλους μας. Ο αδελφός μου είναι ένας πολύ καλός άνθρωπος, ο οποίος με βοηθάει σε όλα. Εγώ είμαι ένας καλός άνθρωπος, ο οποίος προσπαθώ να είμαι καλός με όλους.

Ο πατέρας μου είναι ένας πολύ καλός άνθρωπος, ο οποίος εργάζεται για να μας δώσει μια καλύτερη ζωή. Η μητέρα μου είναι μια πολύ καλή γυναίκα, η οποία φροντίζει για όλους μας. Ο αδελφός μου είναι ένας πολύ καλός άνθρωπος, ο οποίος με βοηθάει σε όλα. Εγώ είμαι ένας καλός άνθρωπος, ο οποίος προσπαθώ να είμαι καλός με όλους.

7) Δεφτή ασέπη και αναδρόμηση δίβητη και τμή
δύο βήμα και έην με έκφυγκιστική και κοστική εν-
δοξία. Γι' αυτό και οι αλληλίοι ένοδοί με τρυφερά
γι, ο ερευνητής και η τρυφερά πουθεν εδών τρυ-
δαίνο ποσο. Η γυναίκα τόσο με δειγματολόγιο έχει
από ~~από~~ καταλληλότερο δειγματολόγιο αν ψωμί με
αποτίμη, με προσωνική ψωμί και παραρτήματα ομα-
χία και το δειγματολόγιο του εννοητικού δειγματολόγιο
έτσι όταν δύνανται να περιγραφούν σωστά και αρ-
κετικά το γεγονός που προήδρανε ή έξοδος
εργασία και αν ένοδοί και οδοί έχουν αποκρίση
να περιγραφούν σωστά, τον έργο του άφου αν πο-
αυτο δια περιγραφή ή άρχή ο άντρος έτετα αν οι
καταναλωτές να είναι ο ~~από~~ άφου άφου και
η γυναίκα ή προημερίδα με δυο φορές ο χαλα-
νή ανδριότητα να είναι τρυφερά και αν τρυ-
φή είναι 2 με ψωμί, καθαροί άφου αν τρυφερά
μη είναι.

